

“คุณชายคะ วันนี้อย่าเพิ่งกลับนะคะ อยู่กับแมन्दี้ถึงเช้าได้ไหม” แมन्दี้ มรินดา นางแบบสาวที่มีชื่อเสียงในวงการมานานใช้ขยาาวๆ ของหล่อนกอดก่ายคุณชายพชร หรือ หม่อมราชวงศ์วรฉัตรวิริยา คุณชายคนที่สองแห่งราชสกุลวิริยา โอรสของ หม่อมเจ้าโชติรัตน์ และ หม่อมมมรุส วิริยา ซึ่งนอนนิ่งพักเหนื่อยอยู่บนเตียงกว้างที่ใช้เป็นสมรภูมิรักเมื่อครู่

ชายหนุ่มลูบหลังนางแบบสาวเบาๆ ก่อนจะเบี่ยงตัวออก ก้มหยิบบ็อกเซอร์ขึ้นมาใส่ปกปิดเรือนร่างเปล่าเปลือย ที่มีความสูงถึงร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร หน้าท้องเรียงตัวเป็นลอนสวยชนิดนายแบบยังอาย แล้วคว่ำหน้าหิ้วเตียง เปิดกระเบียดออกไปยืนสูบด้านนอก

มรินดาเห็นดังนั้นก็นึกว่าหม่อมราชวงศ์รูปงามจะยอมค้างคืนที่คอนโดฯ หล่อน จึงเดินเปลือยอวดหุ่นไว้ที่ติดออกไปโอบกอดชายหนุ่มจากด้านหลัง เบียดอกหยუნๆ เข้ากับแผ่นหลังกว้างของบุรุษเพศ ที่เรียกว่ามีกล้ามเนื้อสวยที่สุดคนหนึ่ง ไม่นับใบหน้าหล่อเหลาแบบคนไทยแท้ แต่เขาก็หล่อไม่แพ้ดารานายแบบลูกครึ่ง ดูสมชายชาติศรี คว้าบางๆ ที่ขึ้นตามสันกรามส่งให้เขาดูหล่อร้าย เขย่าวหัวใจสาวทุกคนที่พบเห็นไม่เว้นแม้แต่คนที่มิดีกรีเป็นนางแบบเบอร์หนึ่งของเมืองไทยมาหลาย

ปีซ้อน

“พรงนี้ออกไปพร้อมกันเลยนะคะคุณชาย”

หม่อมราชวงศ์วรจักรถือได้ว่าเป็นคุณชายผ่าเหล่าผ่ากอ มีความเป็นศิลปินอยู่ล้นสายเลือด ทั้งๆ ที่บิดาและพี่ชายอย่าง หม่อมราชวงศ์พรหมมิตร วิทยา ต่างเป็นนักเศรษฐศาสตร์ที่มีชื่อเสียง มีบริษัทบริหารหลักทรัพย์และกองทุนเป็นของตัวเอง ถือคติให้เงินทำงาน แจกจ่ายดอกเบี้ยยให้เศรษฐกิจได้ปีละมหาศาล

คุณชายพรหมมิตรไม่เคยยอมเอาดีทางด้านตัวเลข เลือกลงมือทางสายศิลป์ ยึดอาชีพช่างภาพ ชนิดที่มีมือเป็นรองก็แค่ศิลปินแห่งชาติ ด้รับการจัดอันดับว่าเป็นผู้มีฝีมือในการถ่ายรูปทั้งคนและสถานที่ท่องเที่ยวลำดับต้นๆ ของประเทศ และเมื่อสองปีก่อนหน้านั้นภาพที่ส่งไปให้ ‘ชาลอน’ คัดเลือก ยังทำให้เขาติดอันดับช่างภาพเบอร์ต้นของโลกมาแล้วสองปีซ้อน

แต่คุณชายพรหมมิตรรักการถ่ายภาพเพื่อลงหนังสือ จึงใส่ใจในรายละเอียดที่ปลูกปั้นร่วมกันทำกับเพื่อนฝูงอีกสองหุ่นมากกว่า และยังมีแกลเลอรีไวโซว์ภาพถ่ายที่ถ่ายเก็บไว้เวลาเดินทางเป็นธุรกิจส่วนตัวอีกหนึ่งชิ้น ซึ่งทำเงินได้ดีชนิดที่ท่านพ่อไม่กล้าสั่งปิด เพราะลูกชายมีฝีมือด้านการถ่ายภาพถึงกับมีคนตั้งราคาเป็นล้าน ไซ้! เป็นล้าน ซึ่งนั่นคือภาพราคาปานกลางในแกลเลอรีของคุณชาย

“ผมจะกลับบ้าน พรุ่งนี้ค่อยเจอกันทีสตุฯ นะ” หม่อมราชวงศ์วรจักรตอบทุกๆ ที่ไม่หันกลับมามองนางแบบหน้าสวย ที่ยื่นเอาทรวงอกเบียดหลังเขาอยู่ตอนนี้

มีรินดาถือว่าเป็นนางแบบเบอร์หนึ่งของวงการ ด้วยความที่เป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกัน หน้าตาสะสวย เข้าวงการมาตั้งแต่อายุสิบสี่ปี จนตอนนี้ในวัยยี่สิบเจ็ด ใช้ชีวิตอยู่ในวงการนางแบบมากกว่าสิบสามปี เรียกได้ว่าเป็นตัวแม่เลยละ

คุณชายพชรมีความสัมพันธ์เกินเพื่อนกับนางแบบคนสวยมาสามสี่เดือนแล้ว ถึงแม้จะเคยร่วมงานกันหลายครั้ง ในฐานะที่เป็นมือหนึ่งของสายงานตัวเองทั้งคู่ แต่เพิ่งจะได้โอกาสรู้จักกันอย่างใกล้ชิดเมื่อครั้งงานฉลองครบสามปีของนิตยสารที่เขาทำ และจับนางแบบตัวท็อปที่เคยขึ้นปกตลอดสามปีมาขึ้นปกอีกครั้ง งานเลี้ยงตอนหัวค่ำสนุกเลยเถิดไปหน่อย รู้ตัวอีกทีก็อยู่บนเตียงกันทั้งคู่แล้ว

มรินดาได้แต่มัมปากแน่น ไม่พอใจเลยที่คุณชายทำแบบนี้ แต่ก็พูดอะไรไม่ได้มาก เพราะเป็นคนตกลงกับเขาเองว่าความสัมพันธ์ของทั้งคู่จะไม่มีทางผูกมัดกัน ก็เหงละสิ เธอมั่นใจมากกว่าความสุขและเสน่ห์ของตัวเองจะทำให้คุณชายตกหลุมรักได้ แต่นี่ก็ผ่านมาหลายเดือนแล้ว ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ไม่คืบหน้าไปไหนเลย ไม่มีเดด ไม่มีการพะเน้าพะนออันผู้สาว ไม่มีโทรศัพท์ถามไถ่สารทุกข์สุกดิบระหว่างวัน จะดีก็ตรงที่ยังไม่ถูกเขาเยี่ยถึงเท่านั้น

“แต่...” เธอเอ่ยเสียงหวานหมายจะท้วงเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ตัวเองต้องการ ทว่าคุณชายโผล่ขึ้นมาแบบไม่คิดจะรักษาน้ำใจ อันเป็นบุคลิกนิสัยบอกยี่ห้อความเป็นคุณชายพชร

“เราคุยกันรู้เรื่องตั้งแต่แรกแล้วนะแมนดี ถ้าคุณไม่สบายใจ เราหยุดความสัมพันธ์แบบนี้ก็ได้”

เมื่อรู้ว่าออกอาการไปก็ไม่ได้ผล มรินดาจึงไม่ทำอะไรมากไปกว่ายืมอ่อนให้ชายหนุ่ม เอ่ยเสียงหวานไม่ให้เขาอารมณ์เสียจนพานเลิกยุ่งกันไปอย่างถาวร อย่างน้อยที่เป็นอยู่ตอนนี้ก็ดีกว่าเขาไม่สนใจเป็นไหนๆ “แมนดีก็ไม่ได้ว่าอะไร แล้วแต่คุณชายเถอะค่ะ”

“ว่าไงคุณชาย...หน้าตาดีมีความสุขดีนี่” ตรัยภูมิเอ่ยทักหุ่นส่วน เพื่อนสนิท และเพื่อนของครอบครัวของเขา ขณะที่อีกฝ่ายเดินทอดน่องเข้ามาในห้องทำงานของเขาที่สำนักงานนิตยสารอัพ ซึ่งเป็น

นิตยสารสังคมไฮโซ เหมือนนิตยสารผู้หญิงทั่วๆ ไป เพราะตลาดของสังคมไทยส่วนใหญ่ยังต้องขายอะไรที่เป็นแบบนี้ แต่ส่วนใหญ่จะเน้นขายรูปแบบการใช้ชีวิตมากกว่าการลงข่าวสังคมที่มีคุณหญิงคุณนายประโคนเพชรอวดรวยใส่กัน

นิตยสารนี้เริ่มจากความชอบของเพื่อนสนิทสามคนที่โตมาด้วยกัน เรียนมาด้วยกันตั้งแต่เด็กๆ วิวี หรือแหวววรรณเพื่อนผู้หญิงคนเดียวในกลุ่มที่อายุน้อยกว่าพวกเขาเกือบสามปี แต่เจ้าตัวเรียนไว เพราะระดับไอคิวเหนือกว่าชาวบ้าน เข้ามาจอยกับพวกเขาตอนเรียนมหาวิทยาลัยที่ต่างประเทศ กลับมาก็สนิทสนมกันต่อเนื่องมาโดยตลอด จนถึงวันนี้ก็เป็นเพื่อนกันมากกว่าสิบหกปีแล้ว ส่วนตรัยภูมิ ลูกพ่อเลี้ยงเมืองเหนือกับอดีตภรรยาที่ไปแต่งงานใหม่กับนายทหารชั้นผู้ใหญ่ ซึ่งน่าจะได้เป็นผู้บัญชาการทหารบก โตมาด้วยกัน วิ่งเล่นมาด้วยกัน และเรียนหนังสือมาด้วยกันคุณชายพชร รู้จักกันมาตั้งแต่เกิดเลยก็ว่าได้

“เออ...ชีวิตไม่มีทุกขนี่หว่า” หม่อมราชวงศ์วรฉัตรยกไหล่ใส่เพื่อนสนิท ก็ชีวิตเขาไม่มีทุกขจริงๆ จะให้ทำหน้าที่ไปทำไม

“นี่วิวมันจะกลับมาวันไหนวะ” คุณชายถามถึงเพื่อนสนิทอีกคน มีผู้หญิงไม่มากที่เขานับเป็นเพื่อน ยิ่งเพื่อนสนิทด้วยแล้ว มีแค่แหวววรรณกับพรรณพัตราญาติผู้น้องแค่นั้น

“มาวันนี้ เมื่อเช้ามันโทร. มาว่าลงเครื่องแล้ว แต่ขอเข้าบ้านอาบน้ำก่อน เออ...มันให้แกโทร. หา” ตรัยภูมิส่งต่อข้อความให้เพราะเผอิญได้คุยกับฝ่ายโน้นก่อน

คุณชายพชรจึงรีบกดโทรศัพท์ต่อสายหาผู้หญิงที่เป็นเพื่อนกับเขาจริงๆ

“ว่าไงวิวี” เสียงทุ้มถามทันทีที่อีกฝ่ายรับสาย

“พชร...แม่จะออกเครื่องประดับเซตใหม่ จะให้ลูกเพื่อนเป็นนาง

แบบ เขาว่าสวยนักหนา ฉันนะไม่เห็นหน้าน้องมาหลายปีแล้ว ไม่รู้เป็น  
ไบบ้าง ฉันเลยอยากให้ลองถ่ายดูก่อน แกถ่ายให้หน่อยสิ เอาเป็นพอร์ต  
ไปให้บริษัทโฆษณาเขาดู แกช่วยหน่อยนะ นะๆ” แวรวรรณขอร้อง  
เพื่อนสนิท มารดาของหล่อนเป็นนักออกแบบเครื่องประดับชื่อดัง  
พัฒนาตัวเองมาจากธุรกิจของคุณตาที่ทำเหมืองพลอยที่จันทบุรี และ  
มาตบแต่งกับบิดาหล่อนที่เป็นเจ้าของสื่อหลายแขนง

ตอนแวรวรรณขอทางบ้านทำนิตยสารกับเพื่อน เพราะหลงใหล  
การถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ให้คนอื่นรู้ในมุมมองของตัวเอง ผันมา  
ตลอดว่าอยากเป็นนักเขียนหรือคอลัมนิสต์ แต่ก็ไม่ได้ถนัดพอที่จะสาน  
ต่อธุรกิจของบิดาที่เป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์หัวสีรายใหญ่ของเมืองไทย  
จึงยกอำนาจในการบริหารทั้งหมดให้พี่ชายไป แล้วขอออกมาทำ  
นิตยสารกันเองกับเพื่อน ผู้เป็นพ่อก็ไม่ได้ขัดข้อง เพราะถือว่าเป็นธุรกิจ  
แขนงเดียวกัน มีแต่มารดาที่หวังจะฝากผีฝากไข้ เพราะเห็นลูกสาวมี  
หัวศิลปินเหมือนตน แต่แวรวรรณกลับขอทำงานนิตยสารเป็นหลัก โดย  
สัญญาว่าจะช่วยเรื่องการตลาดของบริษัทจิ๋วเอลรี

“แลกกับชื่อหน้าโฆษณาเหมือนเดิม” คุณชายอินดี้พูดเหมือน  
ข่มขู่ แต่จริงๆ ถ่ายให้ฟรีๆ ก็ได้ เพื่อนกัน ทำอะไรให้กันได้เขาก็พร้อม  
ช่วยเหลือทั้งนั้น

“จริงๆ อยากได้น้องแกเหมือนเดิม แต่นางจะไปฮันนีมูน เวลา  
ไม่ตรงกันเลย” หญิงสาวเอ่ยถึงพรรณพัตรา สาวสังคมที่มีศักดิ์เป็น  
หลานของคุณชายพชร แต่อายุห่างกับเขาไม่กี่ปี สวย แสบ แต่แต่งงาน  
ไปแล้วกับหัตถ์วรช นักธุรกิจชื่อดังเมื่อหลายเดือนก่อน และกำลัง  
วางแผนจะไปฮันนีมูนกับสามีที่เมื่อก่อนได้ชื่อว่าเป็นเสือตัวจริง แต่คง  
เจอฤทธิ์ลูกพลับเข้าไป เลยทำเอาถอดเขี้ยวเลิบนอนเชื่องให้หลานสาว  
คุณชายพชรเฝ้าคางอยู่ที่บ้านทุกวัน

“ไว้คอลเล็กชันหน้าจะติดต่อให้ แล้วเด็กฝากแม่แกจะมากี่โมง

บ่ายสองฉันมีคิวถ่ายแมนดี้ถึงห้าโมงเย็น”

“เนี่ย เดียวก็พาเข้าไปละ คุณน่าจะพามาที่บ้านตอนสิบโมงครึ่ง ไม่เกินสิบเอ็ดโมงเจอกัน” แวรวรรณว่าแค่นั้นแล้วก็วางสายไป

วางสายจากเพื่อนสนิทได้ก็หันไปนัดแนะกับตริยภูมิว่า จะชวน แวรวรรณออกไปกินข้าวเย็นที่วังหลังจากเสร็จงานวันนี้ แบบที่มักทำกันเป็นประจำ แต่ยังไม่ทันจะเดินออกจากห้องทำงาน เบอร์โทรศัพท์ที่โทร. เข้ามาใหม่ก็เล่นเอาคุณชายพรต้องรีบกดรับ เพราะคือเบอร์พี่ชายคนโต หม่อมราชวงศ์เพชรฉัตรที่นานๆ โทร. หาเขาที เนื่องจากเวลาที่ต่างกัน พี่ชายคนโตรับงานเป็นผู้บริหารในธนาคารฝรั่ง เพื่อดูแลคุณหญิงแฝด หม่อมราชวงศ์เพชรประกายมาคบกับหม่อมราชวงศ์เพชรพรพรรณราย ที่เรียนหนังสือจนจบปริญญาโทคนละสองใบ เกือบถึงกำหนดกลับมาเมืองไทยเต็มทนแล้ว

ทั้งสองคุยกันอยู่นานสองนานเรื่องคุณหญิงน้องทั้งสองที่กำลังจะเดินทางกลับมา แต่ขอไปเที่ยวตามประสาสาวฯ ก่อนหนึ่งเดือน คนเป็นพี่ที่ห่วงน้องมากไม่อยากปล่อยไป แต่ก็อยากให้น้องได้มีประสบการณ์ดูแลตัวเอง จึงต้องโทร. มาขอความเห็นจากน้องชายที่เป็นพี่คุณหญิงแฝดเหมือนกัน

“พี่ชายพัชรให้ไปเถอะครับ น้องหญิงโตมากแล้ว ยี่สิบหกนี่เป็นผู้ใหญ่แล้วนะครับ ถ้าห่วงมากเราก็กำหนดไปเลยครับว่าให้ไปที่ไหนได้บ้าง แล้วเอาเฉพาะเมืองที่เรามีเพื่อนอยู่ก็ได้ จะได้มีคนคอยสอดส่อง”

“พี่ขอคุยกับหญิงน้องก่อนละกันว่าเขาแพลนอะไรกันไว้ ไม่เห็นด้วยเลยจริงๆ นี่ถ้าไม่ติดว่าสัญญาไว้ว่าเรียนจบได้เกรดดีที่จะตามใจหนึ่งอย่างนะ จะจับส่งกลับวังเดี๋ยวนี้เลย” พี่ชายคนโตเบนมาตามประกาศคนที่ดูแลน้องสาวทั้งคู่มาตลอด

“อ้อ...คุณกาญจนาฝากบอกว่าให้หาหรือกับชายหน่อยว่า

ฟรีเซ็นเตอร์คนใหม่เอาใครดี คราวนี้เขาอยากได้ลูกค้าหนูเรียบร้อย...”  
พี่ชายคนโตวกกลับมาคุยเรื่องงาน บริษัทหลักทรัพย์ของบิดาที่ทำกัน  
มาหลายสิบปีจะหมดสัญญากับธนาคารฝรั่งเดือนหน้านี้ เขาจะได้กลับ  
ไปรับผิดชอบงานการของครอบครัวเสียที

“งั้นเย็นๆ ให้เขาเข้าไปคุยกับผมที่วังละกันนะครับ จะได้จบๆ  
ไป อาทิตย์นี้หนังสือปิดต้นฉบับ เมื่อได้ข้อสรุปจะได้รับทำอะไรได้ เออ...  
พี่ชายครับ พชรขอตัว เดี่ยววีวีจะเอนางแบบใหม่มาทำพอร์ต อีกห้า  
นาที่เอง” หม่อมราชวงศ์วรจักรรีบขอตัววางสายจากพี่ชายเพราะเพิ่ง  
เห็นว่าใกล้เวลานัดแล้ว ที่สำคัญนี่ก็คุยกันมาเกือบสี่สิบห้านาทีแล้ว

“โห เดี่ยวนี้ตากล้องใหญ่ทำพอร์ตให้นางแบบเองเลย สงสัยจะ  
เป็นคนสำคัญ” โอธในหม่อมเจ้าโชติรัตน์เฝ้าน้องชายคนเดียว เพราะ  
ปกติชายพชรอินดีจะตาย

“ไม่มีอะไรทั้งนั้นแหละครับ หน้าก็ไม่เคยเห็น ที่ทำเพราะวีวีให้  
ช่วยครับ เดี่ยวเดือนหน้าพบกันครับพี่ชาย”

คุณชายอินดีหิบบลูอมรสมินต์บนโต๊ะสองเม็ดโยนเข้าปาก  
ตอนนี้เป็นเวลาทำงาน เขาไม่ค่อยอยากควักนุหรี่ขึ้นมาดูตึก เพราะ  
ยังมีความเป็นคุณชายค้ำคออยู่ หากไม่สนิทกันจริงๆ หม่อมราชวงศ์  
วรจักรแทบจะไม่ยุ่งสิ่งกับใคร หรือไม่ให้ใครเข้าใกล้ตัวเองเลย ชาย  
หนุ่มเดินเร็วๆ ขึ้นไปที่สตูดิโอชั้นบน เลือกเปิดสตูดิโอห้องเล็กจาก  
ทั้งหมดสี่ห้อง เพราะการถ่ายพอร์ต โดยเฉพาะเซตเครื่องประดับนั้น  
ส่วนใหญ่เน้นแต่หน้านางแบบ ไม่จำเป็นต้องใช้สตูดิโอใหญ่

เสียงคุยกับเสียงหัวเราะเบาๆ ลอดออกมาจากห้องแต่งตัวเป็น  
ระยะๆ ทำให้คุณชายพชรรู้ว่าแวววรรณกับลูกพี่นางแม่ของหล่อนมา  
ถึงแล้ว คงใช้บริการช่างแต่งหน้าที่นี่มีคิวถ่ายปกหนังสือตอนบ่าย  
พอดี ให้ช่วยแต่งหน้าทำผมนางแบบกิตติมศักดิ์ สำหรับการถ่ายรูป  
ฟรีเซ็นเตอร์คนใหม่ให้บริษัทโฆษณาช่วยดูคอนเซ็ปต์มั้ง

ชายหนุ่มแทบจะไม่ได้สนใจเลย เพราะหลังจากกดอินเตอร์คอมเรียกทีมช่างไฟมาจัดแสงให้ คุณชายก็มัวแต่เช็กกล้อง เป่าลมทำความสะอาดก่อนใช้งานอีกรอบ ได้ยินเสียงแวววรรณตะโกนทักว่านางแบบพร้อมแล้ว แต่คุณชายยังมัวแต่สนใจกับกล้องคู่มือหลายกล้องที่เอามาวางไว้ที่โต๊ะด้านหลัง แล้วจึงเดินดุ่มๆ กลับมานั่งที่เก้าอี้ก่อนจะสั่งให้ช่างไฟเปิดไฟเพื่อเช็กแสงผ่านเลนส์กล้อง

“เปิดไฟได้”

แะๆๆ หม่อมราชวงศ์วชิรธรถึงกับรัวชัตเตอร์เหมือนคนขาดสติ จิตวิญญาณของช่างภาพทำงานเต็มเปี่ยมเมื่อพบว่าสิ่งที่อยู่ในเฟรมคือความงามที่ต้องรีบจับภาพไว้ ภาพตรงหน้านี้นางฟ้าชัดๆ ตากลมโตสีดำ แพขนตายาว คิ้วเข้มโก่ง สวยรับกับโครงหน้ารูปไข่ แก้มตอบเล็กน้อย โครงหน้าแบบนางแบบชัดเจน รอยยิ้มหวานยามเจ้าตัวหันไปยิ้มขอบคุณช่างผมที่เข้ามาเกลี้ยผมยาวสีดำเหมือนเส้นไหมยาวตรงทั้งตัวลงกลางหลัง ปากเป็นกระจับสีแดงคล้ำออกยิ้มหวานให้แวววรรณ ที่ยืนคุยกับหล่อนอยู่

สวย...สวยอย่างกับนางฟ้า...

หม่อมราชวงศ์วชิรธรมัวแต่พรั่นเพื่อก่อนจะตื่นจากภวังค์เพราะเสียงเรียกของเพื่อนสนิท ที่ท่าทางจะจับอาการเขาได้ตั้งแต่วินาทีแรกๆ

“คุณชาย...รัวไม่ยังเลย ไม่บอกให้น้องเขาดังตัวก่อนเหวอะ” แวววรรณแซวเพื่อนสนิท เลื้อยติดพอดิตัวสีขาวกับกางเกงยีนขาฉั้น เหมาะกันดีกับผมซอยสั้นแบบทันสมัยและร่างเล็กๆ ของหล่อน ก่อนเจ้าตัวจะกวักมือเรียกหุ่นส่วนที่ให้อ้วนให้มาถ่ายภาพเรื่องส่วนตัวให้เพื่อแนะนำนางแบบกิตติมศักดิ์ในวันนี้

“มานี่ มาแนะนำกันก่อน”

หม่อมราชวงศ์วชิรธรลุกขึ้นจากเก้าอี้ที่เขาชอบใช้นั่งถ่ายแบบครึ่งตัว โดยไม่ต้องให้แวววรรณเรียกซ้ำ จนเพื่อนแปลกใจ เพราะปกติ

คุณชายพชรจะรอให้นางแบบเข้ามาแนะนำตัวเองด้วยซ้ำ ไม่มีหรอกที่ลูกตามเสียงเรียกแบบนี้

อีกฝ่ายที่ถูกเรียกซึ่งได้รับการอบรมมาอย่างดีรับลูกขึ้น เห็นชัดว่าเร่งเดินเพื่อไม่ให้คุณชายที่เป็นผู้ใหญ่กว่าถึงตัวก่อน แต่ยังไม่ถึงมาดสง่างาม จนกิริยาเล็กๆ น้อยๆ นั้นทำเอาคุณชายกระตุกยิ้มมุมปาก

น่ารัก...

“น้ำผึ้ง นี่คุณชายพชร เพื่อนสนิทที่ที่เป็นหุ้นส่วนกัน เป็นตากล้องหลักของหนังสือด้วย”

สุรัสวดียกมือประนมกลางอก ก้มหัวลงให้ปลายนิ้วโป้งจดปลายจมูก ปลายนิ้วชี้อยู่หว่างคิ้ว จนคุณชายที่โตมาในรั้วในวังยังอดชื่นชมกิริยาชดช้อยนั้นไม่ได้ รีบยกมือรับไหว้ แล้วพบว่าตัวเองดูเก๋กึ่งกว่าหญิงสาวตรงหน้ามาก

“นี่น้ำผึ้ง สุรัสวดี น้องเป็นลูกสาวเพื่อนสนิทคุณแม่ฉัน เพิ่งกลับจากเมืองนอก จำคุณหญิงสว่างจำไฟได้ไหม นี่แหละลูกสาวท่าน” แว่วรรณเอ่ยถึงหม่อมหลวงสว่างจำไฟที่ได้รับพระราชทานเครื่องราชฯ ขึ้นคุณหญิงภายหลัง เพราะสามีเป็นเอกอัครราชทูตหลายประเทศ ตอนนี้กำลังครองเก้าอี้ปลัดกระทรวงการต่างประเทศอยู่ และมีแนวโน้มจะได้นั่งอีกยาวเพราะเหลืออีกหลายปีกว่าจะเกษียณอายุ

หม่อมราชวงศ์วรฉัตรไม่ได้ยินหรือกว่าแว่วรรณพูดอะไรบ้าง เพราะมัวแต่จดจ้องอยู่ที่แม่แฉ่งน้อยตรงหน้า ทำไม่ถึงสยดเสียนตาขนาดนี้ สวยอย่างกับนางในวรรณคดีที่นมอานให้ฟังตอนเด็กๆ ไม่มีผิด

“พชร พชร...” เสียงเรียกซ้ำสองครั้งติดกันไม่ได้ทำให้สติคุณชายคืนมาได้เท่ากับแรงตีที่หลังที่แว่วรรณประเคนลงมา

มันจะเรียกทำไมให้เสียบรรยากาศวะ คนหน้าหล่อหันหาต้นเหตุทันที

“เฮ้ย อะไรวะ” คุณชายพชรบ่น ขมวดคิ้วอย่างไม่พอใจเพื่อน

สนิทที่บังอาจปลุกเขาออกมาจากวังค์

“เรียกหลายหนละ จะยืนช็อกอีกนานไหม น้ำผึ้งหน้าแดงหมดแล้ว” ทำไมแววววรรณจะไม่รู้ว่าไอ้คุณชายช็อกเพราะชอบลูกเพื่อนแม่หล่อนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ก็เล่นยืนจ้องหน้าอ้าปากน้ำลายย่อย แบบนี้เด็กแปดขวบกับบอกได้ว่าคุณชายพรจ้องจะชิมน้ำผึ้งแน่ๆ

“บ้า ดูแสงอยู่” ชายหนุ่มอ้อมแอ้มแก้ตัว แต่ก็ฟังไม่ขึ้น เพราะเป็นคนที่ไม่เคยต้องหาข้ออ้างสำหรับอะไรทั้งนั้น อยากทำอะไรก็ทำ ไม่อยากทำอะไรก็ไม่ทำ จะมีก็ครั้งนี้ละ เป็นครั้งแรกที่ต้องพูดอะไรสักอย่างแก้แค้น คุณชายเสยผมที่ตกลงมาปรกหน้าไม่ให้มือวาง ไม่เคยหลุดมาแบบนี้เลย

“ยินดีที่ได้รู้จักนะครับ เชิญคุณน้ำผึ้งนั่งครับ” หม่อมราชวงศ์วรจักรตอบบอกก่อนจะเดินกลับไปเก้าอี้ของตัวเอง สวนกับเด็กในทีมช่างไฟที่กำลังถืออุปกรณ์วัดแสงเดินเข้าไปในฉาก ความรู้สึกอะไรไม่รู้กระตุ้นให้หันหลังกลับ คิวเครื่องมือนขนาดเล็กมาจากมือไอ้หนุ่มที่ทำงานด้วยกันมาหลายปี จนอีกฝ่ายชะงัก

“ฉันวัดเอง” เสียงบอกหัววนๆ ทำเอาคนที่โดนกระชากอุปกรณ์ทำมาหากินออกจากมือตกใจไม่น้อยว่าทำอะไรผิดหรือเปล่า หน้าเสยจนคุณชายเห็นได้ชัด ต้องรีบແຈຈສີຂ້າງຄລອກເປັນທາງยาวไม่ให้ลูกน้องผิดสังเกต เดียวจะเสียการปกครองเอาเขาไปแขวนหลังหมด “อยากเล่น ไม่ได้วัดเองนานแล้ว”

ฝ่ายสุรัสวดีนั่งอยู่บนสตูลไร้พนักสีดำ ด้านหน้าเป็นเหมือนกระดานสีขาวเพื่อให้แสงตกสะท้อน หญิงสาวนั่งตัวแข็งเมื่อเห็นคนที่เดินเข้ามาเป็นคุณชายพรซึ่งจ้องหล่อนไม่ว่างตา จนเรียกอาการเห่อร้อนบนหน้าหล่อนเมื่อครู่นี้ ยังไม่หายเขินดี นี่เขาจะทำอะไรอีกนะ

คุณชายพรขยับเข้ามาใกล้แค่ลมหายใจกัน ค่อยๆ ใช้มือเกลี่ยผมสองเส้นที่ติดอยู่ข้างแก้มตอนหล่อนผละออกเพราะอาการประชิด

ตัวของเขา ชายหนุ่มกระตักยิ้มพอใจ

“หันมู้นี่นะครับ...สวย” หม่อมราชวงศ์วชิรวัตรเขยคางหญิงสาวขึ้นมาสบตาเขา “ทีนี้จากนี้ไปก็ห้ามละลายตาจากผม”

คำพูดกำกวมที่เหมือนมนตร์สะกดของพ่อมดที่ชั่ววชิรวัตรทำให้สุรัสวดีตกอยู่ภายใต้อำนาจเขาจริงจัง หญิงสาวทำตามที่เขาบอกคนเก่งสั่ง จนตรัยภูมิที่เดินตามเข้ามาดูที่หลังอดเอ่ยปากถามกับแวววรรณไม่ได้

“ใครวะ สวยชะมัด เป็นธรรมชาติด้วย”

“ลูกเพื่อนแม่ นี้อิมพอร์ตมาสดๆ จากปารีส ไม่เคยเป็นนางแบบโคตรซิง” แวววรรณมองลูกเพื่อนสนิทของมารดาแบบที่ทั้งๆ สุรัสวดีเป็นเด็กเรียบร้อยมากมาตั้งแต่ไหนแต่ไร อ่อนหวาน พูดจาเย็นหูคนฟัง ไม่น่าเชื่อว่าพอให้มาลองถ่ายแบบ สาวน้อยที่เป็นเพื่อนเล่นหม้อข้าวหม้อแกงตอนเด็กๆ กับหล่อนจะมีวิญญาณของความเป็นนางแบบในตัวมากขนาดนี้

“เดี๋ยวก็ไม่ซิง ดูตาไอ้คุณชาย” ตรัยภูมิชี้ให้แวววรรณดูสายตาคณชาวยุทธที่มองสุรัสวดีตอนช่างแต่งหน้าเข้าไปเต็มแป้งและเต็มสีปากให้เข้มข้น รวมถึงรวบผมเพื่อลองเปลี่ยนลุค

“อื้อหือ...มันจะกินน้องเขาใหม่นั่นนะ” แวววรรณถึงกับอุทานเมื่อเห็นอาการเลื้อยอยากตะบปเหยื่อของเพื่อน คบกันมานาน สนิทกันจนรู้ว่าภายใต้ท่าทีเย็นชาของคุณชายรูปหล่อคือเลื้อยร้ายดีๆ นี่เอง

“เรียบร้อยแล้วครับ” คุณชายคนเล็กแห่งวังวิริยาลดกล้องในมือลงพลางยิ้มน้อยๆ ซึ่งไม่ค่อยมีใครได้เห็น จนเพื่อนสนิทอดห่อปากไม่ได้ รีบสาวเท้าเข้าไปขวางเพราะกลัวเขาจะยังใจไม่อยู่

“แกถ่ายปกที่โม่ง คุณชาย” แวววรรณถามเพื่อนสนิท ทั้งๆ ที่รู้ว่าเวลาที่ต้องถ่ายปกกับนางแบบคือเวลาไหน เพราะตอนนี้แม่แบบคนดังมานั่งแต่งตัวอยู่ในห้องแต่งหน้าเรียบร้อยแล้ว และเรียกร้องให้

ผู้จัดการส่วนตัวตามหาคุณชายพชรให้จำละหวั่น

“สองโมง ถ้าเขาไม่เลตกันนะ” คุณชายตอบเนือๆ แต่ต่ายยังจับจ้องวนเวียนอยู่ที่สุรัสวดี จนแวววรรณรู้ว่าคงห้ามอะไรไม่ได้มาก เพราะรู้ซึ่งถึงความดื้อแพ่ง ดื้อเจียบ และต้องเอาให้ได้ตั้งใจของเพื่อน

“งั้นไปทานข้าวก่อน ฉันเลี้ยงเอง สั่งไว้แล้วที่ห้อง ของโปรดแกทั้งนั้น”

คุณชายรูปหล่อไม่ปฏิเสธ เดินตามเพื่อนที่รอสุรัสวดีเข้าไปเอาของในห้องแต่งตัว ส่วนตรัยภูมิขึ้นไปเคลียร์เอกสารบนห้องทำงานนานแล้ว

“น้ำผึ้งทานข้าวก่อน พี่บอกคนขับรถหนูแล้วว่าให้มารับบ้ายสอง”

“เกรงใจพี่วี่ค่ะ” รอยยิ้มหวานแจ่มล้นคลี้ออกจากริมฝีปากอ้มเล่นเอาใจคนมองกระตุก เอื้อมมือออกไปคว้ากระเป๋าล้ายกระเป๋ากีฬามาถือ แต่กลับโดนดึงไป

“ผมถือให้ ท่าจะหนัก” ฝ่ายชายรีบบอกวัตถุประสงค์ในการคุกคามครั้งนี้ แต่ไม่วายสงสัยว่าเพราะอะไรเจ้าตัวถึงไม่ยอมให้เขาช่วย ทั้งๆ ที่ถ้าเป็นผู้หญิงอื่นคงดีใจจนออกนอกหน้าไปแล้วที่เขาแสดงที่ทำสนใจดูแล

“ไม่เป็นไรค่ะ น้ำผึ้งถือจนชิน” ไม่ถามหรอกที่จะให้ผู้ชายที่เพิ่งพบกันถือของให้ อีกอย่างเธอถือเองจนชิน กะอีแค่รองเท้าบัลเลต์สองคู่กับชุดเดินที่บางอย่างกับชุดว่ายน้ำ ไม่ได้หนักอะไรเลย

“คุณน้ำผึ้งออกกำลังกายเหรอครับ” ชายหนุ่มยอมปล่อยมือออกจากหุกระเป๋ายักหนำรับรู้เหตุผลอย่างพอใจ แต่ยังชวนหญิงสาวคุย พร้อมยักคิ้วให้แวววรรณที่เปิดโอกาสทำเป็นเดินซำกดโทรศัพท์อยู่ข้างหลัง

“เดินบัลเลต์ค่ะ น้ำผึ้งจับบัลเลต์มาค่ะ”

หญิงสาวระบายยิ้มน้อยๆ แบบที่คนพูดด้วยอยากยิ้มตาม แต่  
ก็ทำได้แต่พยักหน้ารับรู้ก็รอบ ผู้หญิงคนนี้จะมีอะไรน่าสนใจจริง?

**“โห...กว่าจะมา เกือบกินก่อนแล้วนะเนี่ย”** ตรัยภูมิบ่น  
เพื่อนสนิทสองคนที่เพิ่งเปิดประตูห้องรับประทานอาหารที่เขาทำไว้  
สำหรับเพื่อนสนิท หากวันไหนอยู่ออฟฟิศพร้อมกันก็ไม่วายต้องกินข้าว  
ด้วยกัน

“ขอโทษๆ น้องน้ำผึ้งคะ นี่พี่ตรัยภูมิ เรียกว่าพี่ตรัยก็ได้ เพื่อนพี่  
อีกคนที่เป็นหนี้ ทำกันสามคนคะบริษัทนี้”

สุรสวัสดิ์ยกมือไหว้อ่อนหวาน “สวัสดิ์ค่ะ น้ำผึ้งคะ” หญิงสาวเอ่ย  
เสียงหวานเหมือนตอนเจอคุณชายพชร

ในใจคุณชายหงุดหงิดแปลกๆ ทำไมไม่หล่อนต้องใช้เสียงเดียวกัน  
ที่คุยกับเขาคุยกับไอ้ตรัยด้วย แต่ก็ข่มความไม่พอใจไว้ไม่ออกปากถาม

“คุณน้ำผึ้งไปล้างมือใหม่ครับ ห้องน้ำอยู่ด้านโน้น” คุณชาย  
พชรถามหญิงสาว หลังจากเห็นหญิงสาวเช็ดมือกับกระดาษเปียกที่ตั้ง  
ออกจากกระบ่้า

สุรสวัสดิ์ยิ้มกว้าง เพราะอยากจะล้างมือก่อนรับประทานอาหาร  
แบบที่มันเป็นประจำทุกครั้ง แต่เกรงคนจะหาว่าเรื่องมาก เลยดูแล  
ตัวเองง่ายๆ ไม่ให้เป็นภาระใคร

“ดีจังคะ ขอขอบคุณคุณชายมากนะคะ” ยิ้มหวานๆ เหมือนเด็ก  
ได้ของเล่นที่หญิงสาวมอบให้ ทำให้หัวใจคุณชายวียสามสิบสาม  
กระช่มกระชวยขึ้นมาทันตาเห็น จนแสดงออกทางแววตา และเมื่อหญิง  
สาวเดินลับตา เพื่อนฝูงจึงอดแซวไม่ได้

“ถ้าหิวโห้มนั้ เดินข้ายังกะเดินในสวนสาธารณะ” แวवरรณ  
ชี้นิ้วใส่คุณชายพชร

“ตกลงคุณชายจะทานข้าวหรือทานเขาครับ” ตรัยภูมิเฝ้า เห็น

สายตาเพื่อนก็รู้แล้วว่าเพื่อนต้องการอะไร

ฝ่ายเพื่อนรักเลือดสีน้ำเงินเลยได้แต่ขมวดคิ้ว ปรามใส่อย่างไม่จริงจังนัก “เบาๆ เดี่ยวเหี่ยวตีน”

“อะไรว่า...เมื่อก่อนกลัวที่ไหน เห็นชอบใครก็ชวนเขาง่ายๆ ทำไมคนนี้ท่ามากจัง” ตรัยภูมินึกสงสัย ปกติเพื่อนเขาไม่ใช้วิธีจับสาวแบบชาวบ้านด้วยซ้ำ คงเพราะทั้งความหล่อ ทั้งความรวย มีแต่จะดึงดูดผู้หญิงเข้ามาให้เลือกง่ายๆ แบบไม่ต้องออกแรงทำอะไร

“ไม่รู้สิ ไม่เหมือนคนอื่นมั้ง” หม่อมราชวงศ์วรจักรได้แต่ยกไหล่ เพราะก็ยังไม่หาเหตุผลที่ทำให้ตัวเองแสดงออกกับสุรัสวดีต่างไปจากคนอื่นไม่ได้

ไม่เกินห้านาทีคุณน้ำผึ้งของคุณชายก็เดินออกมาหน้าตาสดชื่นขึ้น นั่งลงบนเก้าอี้ตัวสุดท้ายที่เหลือในโต๊ะกินข้าวขนาดสี่ที่นั่ง ระหว่างแหวววรรณกับคุณชายพชร ท่าทางเป็นธรรมชาติ ดูอ่อนหวาน ชวนมอง นัยน์ตาทหวานกวาดตามองอาหารกลางวันบนโต๊ะ หน้าตาน่ากินทุกอย่าง แล้วก็อดแสดงความรู้สึกออกไปไม่ได้เมื่อพบของโปรดวางอยู่บนโต๊ะ

“กล้วยเดี่ยวหลอด ของโปรดน้ำผึ้งเลยคะพี่วี”

“จริงหรอคะ...นึกว่ามีแต่คุณชายที่ชอบ เนี่ยของโปรดมัน” แหวววรรณแสร้งทำเป็นไม่รู้ว่าสุรัสวดีชอบกล้วยเดี่ยวหลอด ทั้งที่ที่จริงโทร.ถามคุณหญิงสว่างรำไพเรียบร้อยแล้ว เพื่อที่จะสั่งอาหารมาเอาให้คุณน้ำผึ้งของคุณชาย หลังจากเห็นสายตาที่เพื่อนมองหล่อน เลยรู้ว่าควรเอาใจหน่อยเพราะเพื่อนมาถ่ายภาพให้ฟรีหลายงานแล้ว

คุณชายกระตุกยิ้มชนิดหนึ่ง คนอื่นอาจมองว่าเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่สุรัสวดีกับเขาเหมือนกันเป็นเรื่องเล็ก แต่เขามองว่าเป็นเรื่องใหญ่ เพราะเขาเคยคบกับผู้ดีมีสกุลอยู่คนหนึ่ง แต่ไปกันไม่รอดเพราะนิสัย

และรสนิยมการกินที่ไม่เหมือนกัน

คุณชายพชรว่าเรียนในต่างประเทศมาเป็นสิบปี แต่ครั้งที่ยังเยาว์วัยเติบโตในวังที่มีอาหารรสเลิศ ทำให้เขาได้รับอาหารชั้นดีจนคุ้นลิ้น เมื่อต้องไปเรียนต่อ ถึงแม้ชีวิตความเป็นอยู่ไม่ได้ลำบาก แต่ก็ไม่มีอาหารไทยรสชาติเหมือนที่บ้านให้กิน ทำให้เขารักการกินอาหารไทยมาก ในขณะที่อดีตคู่ควงหมายแต่จะเข้าร้านอาหารสวยๆ ถ่ายรูปเก๋ๆ จนเขาเบื่อ พานไม่อยากจะออกไปไหนเพราะซี๊เกียจไปกินอาหารฝรั่ง รสชาติไม่ใช่ฝรั่งทำ ทะเลาะกันเพราะเรื่องเล็กๆ เกือบทุกครั้งที่เขาหน้าท่ายที่สุดก็ต้องเลิกกันไป

“เชิญคุณน้ำผึ้งครับ” กว๋ยเต๋ยวหลุดขนาดพอดีคำถูกตัดขวางในจานกระเบื้องเนื้อดีตรงหน้าสุรัสวดี

หญิงสาวผงกหัวเล็กน้อยแทนคำขอบคุณ ก่อนจะลงมือกินอาหารกลางวันกับมิตรใหม่ทั้งสองคน บรรยากาศครั้นเคร่งเป็นกันเอง จนไม่น่าเชื่อว่ามีคนทีหลังนึ่งเพิ่งรู้จักอีกสองคนร่วมโต๊ะด้วย

ไม่นานการกินอาหารมื้อกลางวันง่าย ๆ ก็เสร็จสิ้นลง หลังจากนั่งคุยเล่นไร้สาระกันพักใหญ่ หญิงสาวที่เหลือบมองเวลาในนาฬิกาและเห็นว่าอยู่รบกวนทุกคนในที่นี้มานานมากแล้ว ก็ออกปากขอตัวกลับอย่างมีมารยาท

“ขอบคุณพี่วีวี่นะคะ อร่อยมาก ใช้น้ำผึ้งต้องขอเบอร์ร้านไว้แล้วแหละค่ะ” สุรัสวดีขอบคุณพี่สาวทีหลังนึ่งคารพ ซึ่งรู้จักกันมาตั้งแต่เด็กๆ ในขณะที่แหวววรรณตั้งท่าจะกดส่งเบอร์ร้านให้ลูกสาวเพื่อนแม่ แต่เสียงทุ่มของเพื่อนรักอีกคนที่นั่งร่วมโต๊ะทำเอาชะงักไป

“ไว้อยากทานก็แวะมาทานที่นี่สิครับ โทร. บอกใครไว้ก็ได้”

คุณชายมันรูกไม่ยั้งเลยเว้ย...แหวววรรณคิดในใจ ได้แต่ยิ้มเหยยให้ลูกสาวเพื่อนแม่ที่หน้าแดงขึ้นเพราะหม่อมราชวงศ์วรจักรอยู่ปาก

ชวนหญิงสาวมากินข้าวกลางวันแบบหน้าด้านๆ แต่หญิงสาวก็ยังไว้ตัว  
อย่างมีท่าที

“ขอบคุณคุณชายกับพี่ต๋วยด้วยค่ะ น้ำผึ้งขอตัวก่อนดีกว่า มี  
ข้อมตอนสามโมง แล้วจะได้ไม่รบกวนเวลางานด้วย” สุรัสวดีขอตัวด้วย  
เหตุผลละมุนละม่อม

“ผมลงไปส่ง เดี่ยวต้องไปทำงานด้วย” พูดแค่นั้นคุณชายพชร  
ก็เดินตรงไปหยิบกระเป๋าบัลเลต์ของสุรัสวดี เปิดประตูห้องกินข้าว  
รอให้คนสอยเดินผ่าน หญิงสาวสวมรองเท้าส้นเตี้ยกับสกินนี่นสีเข้ม  
เลือกกลิ่นสีขาวรัดรูป คลุมทับด้วยเบลเซอร์ตาสกอต ทำให้เขาเห็นว่า  
หล่อนอึดไม่ใช่น้อย ดูดี...หล่อนไม่เตี้ยเลยเพราะขนาดคุณชายพชร  
สูงตั้งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร แต่หญิงสาวกลับสูงพอดีจุมกเขา  
แปลว่าแม่คุณต้องสูงราวๆ ร้อยเจ็ดสิบเลยนะ

คนในออฟฟิศคงซุบซิบกันพอสมควรละ ก็แม่หน้าหวานของเข  
สวยน้อยที่ไหน ขนาดเขามีญาติ้านทานคนสวยยังตกหลุมตั้งแต่แรก  
เห็น แถมประเด็นการเมาท์ก็คงเพราะเขาห้ามใจตัวเองไม่ให้เดินลงมา  
ส่งหล่อนไม่ได้ด้วย เลยทำให้เด็กในออฟฟิศเห็นกันหมดว่าเขาทำอะไร

“ขอบคุณคุณชายมากค่ะ” สุรัสวดียกมือไหว้ลาคุณชายอีกรอบ  
อยากขึ้นรถเต็มแก่ อยู่ใกล้ๆ เขาแล้วหายใจหายคอไม่สะดวกเลย

ฝ่ายชายยกมือรับไหว้ ก่อนส่งกระเป๋าของหล่อนให้ โดยที่อีก  
ฝ่ายรับไปวางไว้ที่พื้นข้างๆ ตัว จัดที่พียงให้ตัวเอง แล้วก็ต้องหันหน้า  
กลับมาทันทีเพราะประโยคถัดไปของชายหนุ่ม

“เดี๋ยวรูปเสร็จแล้วผมจะโทร. บอก ขอเบอร์ไว้ได้ไหม” หม่อม-  
ราชวงศ์วรจักรดีขอเบอร์สาวหน้าตาย อันที่จริงต้องเรียกว่าหน้าด้านๆ  
เลยมากกว่า เพราะสาวอ้าปากหวิว ไม่คิดว่าจะรักกันแบบนี้

“เอ่อ....ส่งให้พี่วีก็ได้ค่ะ ก็ถ้ายวันนี้ใช้งานคุณป้าไม่ใช่หรอคะ”  
สุรัสวดียังตั้งหลักไม่ถูก โดนผู้ชายจีบมาเยอะก็จริงแต่ไม่มีใครรูปแบบ

คุณชายสักคน

อีกคนก็ตอบกลับแบบไม่รู้สึกรู้สา ตามประสาผู้ชายหน้าด้าน  
อยากได้อะไรต้องได้

“ผมจะส่งให้คุณด้วย เพื่อคุณอยากเอาไปทำอะไรต่อ จะอัป  
เฟซบุ๊ก ไลน์อะไรก็ตามที่วัยรุ่นทำกัน ตกลงเบอร์โทรศัพท์น้ำผึ้ง” คุณชาย  
ตีมันหยิบโทรศัพท์ออกจากกระเป๋ากางเกงยื่นราคาแพงระยับของเขา

หญิงสาวจำต้องบอกเบอร์ไปแบบปฏิเสธไม่ได้

“เอาเฟซบุ๊กกับไลน์มาด้วย เพื่อคุณปรับแสงในแอปไม่สวย ผม  
จะได้บอก”

“คะ?” ตาที่โตอยู่แล้วเบิกกว้างขึ้นอีกเพราะตกใจลีลาของคุณ  
ชายจริงๆ “ไม่เป็นไร้มั้งคะ”

“เป็นสิ เกิดคุณปรับสีไม่สวย คนจะหาว่าผมถ่ายรูปไม่ดี ผม  
มีชื่อเสียงต้องรักษานะ น้ำผึ้ง” คุณชายยังตะแบงจะหาทางติดต่อสาว  
ให้ได้ครบทุกทาง จนสุรสวัสดิ์ต้องตัดปัญหาให้ไปทุกอย่างที่คุณชายขอ  
เพราะสายเกินกว่าที่จะมายืนเถียงด้วยแล้ว

“ถ้างั้นน้ำผึ้งลาค่ะ”

คราวนี้คุณชายยอมปล่อยหล่อนไปจริงๆ เพราะเขาก็สายมาก  
แล้วสำหรับนัดถ่ายปก ไม่เคยเลยสักครั้งที่คนอย่างตากลองเบอร์หนึ่ง  
ของเมืองไทยต้องให้ใครรอ เพราะท่านพ่อสอนมาตั้งแต่เด็กๆ ว่าการ  
ตรงต่อเวลาเป็นสมบัติของผู้ดี

“แล้วพบกันครับ” ลากันแค่นั้นแล้วคุณชายพชรก็กดปุ่มปิด  
ประตูรถตู้เอกชนประสงค์แบบอัตโนมัติให้สุรสวัสดิ์

หญิงสาวได้แต่ยิ้มน้อยๆ และก้มหัวให้ราชินิกุลหนุ่มหล่อ

ยิ้มหวานพิมพ์ใจคุณชายยิ่งนัก คุณน้ำผึ้งของพี่จะรู้ไหมว่ายิ้ม  
เย็นๆ ไม่ได้ทำให้ใจพี่เย็นเลย

## 2

“น้ำผึ้งเป็นไงบ้างลูก” คุณหญิงสว่างรำไพลูกสาวที่เดินเข้ามาในสตูดิโอ สุรัสวดีมีนัดซ้อมบัลเลต์ เพื่อแสดงในวันครบรอบการสถาปนากระทรวงการต่างประเทศ เรื่องเด่นไม่ใช่เรื่องใหญ่ เพราะหล่อนเรียนจบทางนี้โดยตรงมาจากประเทศอังกฤษ เป็นหนึ่งในนักแสดงนำของคณะบัลเลต์ชื่อก้องโลก และเพิ่งปิดการแสดงรอบสุดท้ายในปารีส ก่อนจะลาออกจากการเดินสายเต้นอย่างถาวรกลับมาเมืองไทย เพื่อสานฝันเล็กๆ ในวัยเด็กของตัวเอง นั่นคือการเป็นครูสอนบัลเลต์

“สนุกดีค่ะคุณแม่ น้ำผึ้งไม่เคยทราบเลยนะคะว่าถ่ายรูปน้ำกลัองนี้มันสนุก” สุรัสวดีบอกไปตามจริง ยิ้มเย้ยๆ ให้มารดาที่พาหล่อนมาซ้อมที่สตูดิโอใกล้บ้าน เพราะห้องซ้อมเดิมที่บ้านหล่อนเนือไม้เผยอ เตือดร้อนให้คุณหญิงสว่างรำไพต้องเรียกช่างเข้าไปซ่อมให้ลูกสาว และพาเจ้าตัวออกมาซ้อมการแสดงข้างนอกไปพลางๆ ก่อน

“สงสัยลูกสาวแม่จะมีแววเป็นดารา ร้องเล่นเต้นรำ เก่งหมดทุกอย่าง”

“ใครเขาจะให้เป็นคะ น้ำผึ้งอายุตั้งยี่สิบเจ็ดแล้ว ไม่ใช่สาวๆ นะคะ” หญิงสาวบอกพลางขมวดผมขึ้นเป็นมวยกลางศีรษะทวย หยิบถุง

น้องและลีโอทาร์ดหรือชุดเดินสี่ดำเข้าไปเปลี่ยนในห้องแต่งตัวเล็ก ไม่นานร่างระหงก็กลับออกมา ผิวขาวร่วนน้ำมัน ผมดำขลับ ปากแดง เป็นกระจับสวยงามจนมารดาที่ยิ้มพวยทุกครั้งได้เห็น ถึงแม้จะเป็น ความสวยที่เห็นจนชินตา แต่ทำเอาเกือบหยุดหายใจทุกครั้งที่

หญิงสาวซ่อมเพลง “สวอนเล็ก” อยู่สองรอบ ก่อนจะบอก มารดาว่าไม่ต้องห่วง และขอซ่อมกับวงเพียงสองครั้งก่อนแสดงจริง ระหว่างนี้จะมาเดินวันเว้นวันเพื่อความคงตัวของกล้ามเนื้อ

“จริงๆ น้ำผึ้งเกรงใจวง ให้เขาอัดเพลงใส่แผ่นมาก็ได้นะคะคุณ แม่” สาเหตุหลักที่ต้องซ่อมกับวงคือการเข้าจังหวะที่ถูกต้องตรงกัน แต่ หล่อนมีประสบการณ์เต้นมามากกว่าสิบปี แถมนี้ยังไม่ใช้การแสดง พร้อมคณะบัลเลต์ ก็คงพอกล่อมแก้ไปได้บ้าง

คนเป็นแม่รีบค้าน เรื่องอะไรจะให้งานออกมาไม่สมบูรณ์แบบ “ได้ยังไง งานวันนั้นคุณพ่อจัดให้เป็นกาล่าใหญ่เสียวะ เอาจางกอก ซิมโฟนีออร์เคสตรามาเล่นด้วย งานนี้ต้องเต็มที่นะน้ำผึ้ง”

คุณน้ำผึ้งของทุกคนเลยได้แต่ยิ้มหวานรับคำ ไม่เถียงใคร ตาม ประสาคนเรียบร้อยแสนดีอีกตามเคย

**“คราวนี้คงต้องขอแรงคุณชายหานางแบบค่ะ น้องเขาเกิด แยกซิเดนต์ท้องไปแบบนั้น เสียลูกคุณหนูที่ทีมโฆษณาเขาคิดพลอต มาหมด”**

กาญจนาบอกเสียงเนือๆ แคมเปญโฆษณาตัวใหม่มีสตอรี่ว่า เมื่อลูกสาวของเศรษฐีใหญ่มีชีวิตเหมือนไซในหินตลอด มีพ่อคอย ปกป้องอุ้มชู แต่เมื่อผู้เป็นพ่อเกิดอุบัติเหตุจากไปไม่มีวันกลับ ลูกสาว ก็ยังใช้ชีวิตต่อไปได้อย่างมั่นคง เพราะพ่อได้ซื้อกองทุนระยะยาว ที่ให้ บริษัทเข้าบริหารทรัพย์สินตามความต้องการและรูปแบบการใช้จ่าย จริงๆ กำหนดวันจ่ายทำได้เรียบร้อยแล้ว มีดารานางแบบชื่อดังโลแบัว

ตามคอนเซ็ปต์พร้อม แต่เจ้าตัวเพิ่งออกมาแถลงข่าวว่าห้องก่อนแต่ง  
ไปกับแฟนหนุ่ม ทางทีมจึงตัดสินใจเปลี่ยนฟรีเซนเตอร์ เพื่อไม่ให้ขัด  
กับพลอตเรื่องที่วางไว้

“ใครดีวะ” ตรัยภูมิช่วยเพื่อนคิด หลายครั้งที่งานการที่ทำทำให้  
เขาติดต่อดารานักแสดงมาเป็นฟรีเซนเตอร์ให้ธุรกิจของเพื่อนฝูงได้ง่าย  
คราวนี้ก็เช่นกัน แต่ไอ้คุณชายดูไม่เคียดร้อน กลับละเลียดชิการ์นำเข้า  
จากคิวบาแกล้มเหล้าซิงเกิลมอลต์รสชาติดี นัยน์ตาวิบวับพิกล

“วีวี ฉันอยากได้คุณน้ำผึ้ง”

แวววรรณที่กำลังตักกระทงทองเข้าปากล้าลัก ไม่แน่ใจว่าอยาก  
ได้ของเพื่อนหมายถึงอะไร จึงหันขวับมองต้นเสียง และยอมวางของ  
โปรดลงในงาน

“แฉ่ๆ เตี่ยนะ...” มือเล็กๆ เหมาะกับขนาดตัวของแวววรรณ  
ยกน้ำขึ้นดื่มดับอาการตกใจ “อยากได้ของแฉ่คือ...?”

คนโดนถามก็ยังทำมากสุดไต่ถามวนใหญ่อีกหนึ่งเฮือก ก่อนจะ  
จิบเครื่องดื่มอีกครั้ง หรีตาก่อนตอบเพื่อนรักเสียงนึ่ง แต่แววตา  
โคตรเจ้าเล่ห์เลยละ

“เอามาเป็นนางแบบโฆษณา นี่ ส่วนอย่างอื่น...จัดการเองได้”

“นี่ไง!” ตรัยภูมิชี้หน้าแวววรรณ “ฉันบอกแฉ่แล้วว่าเสื่อจะ  
ตะครุบเหยื่อ แฉ่จ่ายมาเลย” ตรัยภูมิพนันกับแวววรรณว่าไม่เกินสาม  
วันคุณชายพรต้องหาวิธีออกแลกคุณน้ำผึ้งแน่ๆ

แวววรรณรีบออกปากเตือนสติเพื่อนให้ยั้งงานเป็นเป้าหมาย  
หลัก ไม่ใช่จะจิบผู้หญิงทำเดียว “แฉ่ น้องเขาไม่เคยถ่ายเลยนะ จะไหว  
หรือ”

“ไหวสิวีวี เขาถ่ายให้ฉันรับรองดังเปรี้ยง แล้วแฉ่ออกโฆษณา  
เครื่องประดับแม่แฉ่ต่อ รับรองดังทั้งสองงาน”

แวววรรณยังทำหน้าที่แบ่งรับแบ่งสู้ จนคุณชายต้องคายไม้เด็ด

“งานนี้ฉันถ่ายให้ฟรี!”

คราวนี้เพื่อนทั้งสองที่เหลืออยู่ในโถ๊ะมองหน้ากันทันทีโดยไม่ได้นัดหมาย ไฉนนี่จะทำเอาจริง

“อ้อหือ ทุ่มเทอะไรขนาดนั้น” แวรวรรณเปลี่ยนจากแก้วน้ำมาเป็นแก้วเหล้าเลยทีเดียว ปกติเวลาทำงานกันเอง คุณชายพชรจะคิดราคาแค่ห้าสิบบเปอร์เซ็นต์ของเรตถ่ายรูปที่คิวหนึ่งหลายแสนบาท แต่คราวนี้ถ่ายฟรี ไม่มีค่าใช้จ่าย

“เออถ่ายฟรี วันไหนก็ได้ให้แกเลือก เอาเปล่า แม่แกไม่ต้องจ่ายฉันสักบาท จ่ายแต่ค่าสตูดิโอ กับพวกเด็กไฟ แล้วก็คนแต่งภาพ”

แวรวรรณได้แต่กลืนน้ำลายเอือก ปกติจคงคิดก็ยาก แถมถ่ายที่ใช้สองคิว รอบที่แล้วถ่ายไปสองวัน ถึงแม้เพื่อนจะลดแลกแจกแถมก็ยังหลายตังค์ คิดแบบแง่ธุรกิจโคตรคุ้ม คิดแบบแง่คนมีศีลธรรม นี่เรากำลังทำบาปหรือเปล่า เกิดไอ้คุณชายมันไม่จริงจังกะน้ำผึ้ง เวรกรรมจะทำให้แวรวรรณโดนผู้ชายทิ้งไหม

“ก็คุยกับเขาตรงๆ ไปไหมว่าจะรับเปล่า” สถิส่วนดีทำให้หล่อนไม่อยากจะตอบรับที่จะช่วยเหลือเพื่อนรัก ก็ประวัติด้านนี้ของมันเป็นดีที่สุดที่ไหน ใครๆ เขาก็รู้กันทั้งนั้นละว่ามันไม่คบใครจริงจังทั้งนั้น ทำตัวเป็นพอมาลัยไปเรื่อย ทั้งที่ถึงวัยควรแต่งงานได้แล้ว

“ก็จะไม่ช่วยหน่อยเหรวะวี่ว ไอ้คุณชายมันนั่งไม่ติดแล้วเนี่ย” ตริยภูมิรีบเข้าข้างบุรุษเพศด้วยกัน ดูอาการเพื่อนแล้วก็ดูออกว่าอยากได้เขาขนาดไหน แถมน้องน้ำผึ้งก็สวยหวาน อ่อนโยนเสียขนาดนั้น ดีไม่ดีอาจจะเปลี่ยนสันดานไอ้เสือร้ายอย่างคุณชายพชรก็ได้

“ไม่ใช่ไม่ช่วย แต่ฉันลูกเพื่อนสนิทแม่ฉันนะแก เกิดไอ้คุณชายมันพันเขาแล้วทั้ง ฉันไม่โดนหางเลขไปด้วยเหรว” แวรวรรณบอกเสียงอ่อย เกิดความลำบากใจขึ้นมาไม่น้อย นี่ถ้ามันไม่นิสัยเสียแบบนี้ หล่อนจะไม่ลังเลที่จะเป็นกามเทพสื่อรักให้ทั้งคู่เลยจริงๆ

“เออ...วี่วี่มันก็พูดถูก” ตรัยภูมิหันกลับมามองคุณชายทั้งๆ ที่ค่อนข้างแน่ใจว่ารายนี้ไม่เหมือนรายอื่น แต่จะไปเอาแน่ะอะไรกับ หม่อมราชวงศ์วรฉัตร วิริยา เล่า

“ฉันนัดกินข้าวให้ก็ได้ แต่แกพูดเองนะ” แวรวรรณต๋อรอง นี่ถ้าผู้หญิงที่คุณชายพรหมายปองเป็นคนอื่นนะ จะไม่เล่นตัวแบบนี้เลย แต่ด้วยความที่เอ็นดูสุจริตดีเป็นทุนเดิม และความสนิทสนมของมารดา ทั้งคู่ทำให้แวรวรรณไม่อยากเข้าไปมีบทบาทมาก เพราะรู้ว่าสันดานเรื่องผู้หญิงของเพื่อนรักเป็นอย่างไร

โอเค...คุณชายพรหมไม่ใช่ผู้ชายเจ้าชู้หรือเป็นประเภทไม่ให้เกียรติผู้หญิง ฟันไม่เลือก แต่เท่าที่รู้จักกันมามีโลกส่วนตัวสูงมากชนิดที่ไม่เคยได้มีผู้หญิงคนไหนได้เข้าไป ไม่เคยเห็นมันใช้คำว่าแฟนกับใครเขา แต่เวลาคุณชายพรหมถูกใจใครก็มักจะเข้าไปสานสัมพันธ์ได้ง่ายๆ และไม่เคยเห็นใครปฏิเสธเลยด้วยซ้ำ เพราะหน้าตาหล่อร้าย มรดกมหาศาล แถมมีหิ้งได้เป็นสะใภ้เจ้า ผู้หญิงที่ไหนปฏิเสธก็บ้าแล้ว และก็อีกเช่นกัน ผู้หญิงพวกนั้นต้องยอมรับความจริงที่ฟุ้งมาด้วยว่า คุณชายพรหมพอใจแค่ความสัมพันธ์แบบฉาบฉวยเท่านั้น

“นัดมา” คุณชายบอกเสียงทุ้มเด็ดขาด ก่อนจะหันไปหาเลขาฯ ของเขา “คุณกาญจนาไม่ต้องห่วงครับ ได้นางแบบแน่ ให้คงคิดถ่ายไว้เหมือนเดิม แล้วผมจะติดต่อไป” หม่อมราชวงศ์วรฉัตรบอกลูกน้องคนสนิทที่ทำหน้าที่ล่ามจะจับตอลอดเวลาเพราะเกิดปัญหาเร่งด่วนจนคิดงานที่วางไว้อาจจะรวนไปหมด เพิ่งจะทำสีหน้าคลายใจเพราะเจ้านายหาทางแก้ปัญหาให้ได้แล้ว

“ค่ะ...ฉันฝากคุณชายนะคะ นาค่อยโล่งหน่อย” ได้ความว่าคุณชายคนเล็กจะหาทางช่วย กาญจนาจึงขอตัวกลับไป ปลอบให้ราชินิกุลหนุ่มหล่อเพี้ยวสังสรรค์กับเพื่อนฝูงที่ใครๆ ก็รู้ว่ามิได้อยู่ไม่ก็คนต่อไป

“นี่คิดถึงลูกพลับเนอะ” แวວรรณเอ่ยถึงญาติผู้น้องของคุณชาย ที่คุ้นเคยกันดี เป็นเพื่อนกินเพื่อนเที่ยวกันมานาน

“น้องเขาไปดีแล้ว...ผัวเขาหวงขนาดนั้นคงปล่อยออกมาแท้ๆ กับแกหรอกวีวี่” ตรัยภูมิว่าเข้าใจ

แวວรรณได้แต่หัวเราะตามเพื่อนไป เปลี่ยนเรื่องอื่นคุยกัน สนุกสนานตามแต่บรรยากาศจะพาไป จนดึกเต็มทนจึงแยกย้ายกันไป พักผ่อน

“แล้วกลับมาหาน้ำผึ้งจะพังก่อนหรือทำอะไรอะ มีอะไรให้ พี่ช่วยบอกได้เลยนะจ๊ะ” แวວรรณเปิดฉากคุยกับสุรัสวดีที่หล่อน นัดแนะให้เข้ามาที่บริษัท เพราะรูปที่ไฉ่คุณชายถ่ายไปสัปดาห์ก่อนสวย จนไม่ต้องส่งให้บริษัทโฆษณาตัวก็รู้ว่าใช้การได้แน่ๆ จึงชวนกันเข้ามา คุยคอนเซปต์งานที่จะถ่ายโพรมิตคอลเล็กชั่นใหม่ของมารดาหล่อน และสร้างโอกาสให้คุณชายพชรจีบสุรัสวดีไปเป็นพรีเซนเตอร์บริษัทของ บิดาเขาด้วย

“จริงๆ น้ำผึ้งอยากเปิดโรงเรียนสอนบัลเลต์ค่ะ แต่คุณแม่เปรยๆ ว่าต้องดูทำเลดีๆ เพราะเราไม่เป็นที่รู้จักที่นี่ แรงโฆษณากับชื่อเสียงมี ผลมาก จะให้น้ำผึ้งหาชื่อเสียงที่นี้ก็ยาก นอกจากเป็นลูกสาวคุณพ่อ กับคุณแม่ก็ไม่มีคนรู้จักกันน้ำผึ้งเลยนะคะพี่วี่วี่” สุรัสวดีอ่อนหวาน แต่พูด ตรงฉะฉานตามใจคิดเสมอ

คนร่วมโต๊ะสนทนาอีกคนไม่พูดอะไรมาก ยกแก้วเอสเพรสโซ เล็กๆ ขึ้นจิบพลางกระตุกยิ้ม แหม...มันจะเหมาะจะอะไรขนาดนี้

“ฉันผมมีข้อเสนอ บริษัทพี่ชายผมกำลังหาพรีเซนเตอร์คนใหม่ ถ่ายโฆษณา สุดสัปดาห์นี้ถ้าคุณน้ำผึ้งรับงาน แล้วต่อยด้วยโพรมิต ของวี่วี่ ภายในสองเดือนนอกจากจะได้ทุนไปเปิดโรงเรียน ยังทำให้ โรงเรียนคุณดังโดยไม่ต้องเสียตั้งค์โพรมิต” หม่อมราชวงศ์วรจักร

ทำตัวเหมือนพ่อพระมาโปรด นึกกระหึ่มดีใจที่หาโอกาสเข้าหาหญิงสาวที่ตัวเองหมายปองได้ แต่อีกฝ่ายกลับไม่ตื่นตื่นหรือตอบรับทันทีอย่างที่เขาคาดหวัง จนคนหล่อร้ายอดเสียเซลฟ์ไม่ได้

“เอ่อ...พรีเซนเตอร์อะไรกันคะ น้ำผึ้งไม่เคยทำ ทำไม่ได้หรอกค่ะ” หน้าหวานสวยสายปฏิสถ์ทันที ไม่อยากทำในสิ่งที่ไม่มั่นใจ ฝ่ายคนที่รับปากเพื่อนไปแล้วว่าจะช่วยเชียร์ก็เลยต้องออกแรงบิลด์ต่อ

“โอ๊ย...ลองดูไหมละ พี่นะมองไม่ค่อยพลาด น้ำผึ้งมีอินเนอร์นักแสดงสูงมากนะ ตอนถ่ายแบบไอ้ตริยมันยังนึกว่าหนูเป็นนางแบบอาชีพเลย”

“คุณลองเข้าไปแคสต์ก่อนก็ได้ แต่ผมว่าคุณทำได้ ผมเห็นด้วยกับวีวี่ คุณมีวิญญาณนักแสดง” คราวนี้หม่อมราชวงศ์ชรัสตรพุดตามที่ตาเห็นจริงๆ เพราะตอนที่หล่อนอยู่หน้ากล้อง มันช่างเป็นธรรมชาติเหมือนหล่อนสวมบทและเข้าถึงสิ่งที่กล้องต้องการจับได้ดี ดีจนคนเป็นตากล้องมานานอย่างเขายังชนลูก

“ไม่มีได้ไง นี่นักแสดงนำคณะบัลเลต์ลอนดอนนะยะ อินเนอร์นางแน่นกว่าดาราทhailandไทยชั่ววัยะ แค่มิเคยถ่ายออกกล้องแค่นั้นเอง” แว่วรรณรีบโฆษณาน้องสาว ทั้งๆ ที่ไม่ต้องขาย คุณชายก็พร้อมซื้อง้ออยู่แล้ว

เมื่อสบโอกาสแล้วคุณชายก็รีบรุกไม่ยั้ง ยิ่งเห็นท่าทางไม่หือไม่อือของอีกฝ่าย ยิ่งปล่อยไว้นานไม่ได้ “เอาเป็นว่าจากนี้คุณว่างไหมละ ผมจะนัดบริษัทโฆษณาให้ เดี่ยวผมพาเข้าไป”

“จะดีเหวอคะ...” สุรัสวดียังตัดสินใจไม่ถูก สองจิตสองใจ เพราะทุกอย่างพุ่งเข้ามาเร็วเหลือเกินจนหล่อนตั้งรับแทบไม่ทัน แต่หากคิดตามเหตุผลที่คุณชายบอกก็ดีไม่น้อย เรียกว่ายิงปืนสองนัดได้นกหลายตัว ดีชะอีกจะได้มีเงินมาเปิดโรงเรียนแบบไม่ต้องรบกวนเงินคุณพ่อคุณแม่ น่าภูมิใจกว่าเป็นไหนๆ

“ดี...เชื่อกัน” หม่อมราชวงศ์วรจักรบอกเสียงเรียบ นัยน์ตาเหยี่ยวจ้องผู้หญิงหน้าหวานตรงหน้าไม่ว่างตา ใช้มนตร์ดำสะกดให้หล่อนเชื่อฟัง จนหญิงสาวได้แต่พยักหน้ารับข้อเสนอเหมือนคนไม่รู้เนื้อรู้ตัว เลยได้แต่ออกตัวไว้ก่อนหากทำได้ไม่พอใจเขา

“แต่ถ้าน้ำผึ้งทำได้ไม่ดี คุณชายอย่าโกรธนะค่ะ” สุรัสวดีบอกเสียงแผ่ว สบตาคุณชายแบบเด็กขอลุแกโทษจากผู้ใหญ่ ทำเอาได้คะแนนความเอ็นดูจากคุณชายพชรอีกมากโข

โธ...คนสวยของพี่ ไม่ดูหรอก แต่จะปลอบจนถึงเช้าเลย

“จันทมนี่ คิวถ่ายเครื่องประดับขอเป็นเสาร์หน้าได้ไหมคะ” แวรวรรณถามนางแบบคนใหม่ของรวิวรรณเจมส์กลางเรียกสติเพื่อนคีน ทำทางเหมือนคนเมายา ทำตาวិบัติบอญได้

สุรัสวดีทำทาคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพยักหน้าตอบรับ “เอ่อ...ได้ค่ะ แต่ต้องเสร็จไม่เกินสี่โมงเย็นนะค่ะ เพราะมีงานเลี้ยงสถาปนากระทรวงคุณพ่อ น้ำผึ้งต้องเดินบัลเลต์ในงาน นัดซ้อมกับวงตอนห้าโมงไว้แล้วอะค่ะพี่วี ไม่อยากเลื่อน เกรงใจเขา”

“โห อยากดู พี่ไม่เคยดูบัลเลต์เลยนะคริ” ตรัยภูมิรีบพูดหลังจากนั่งเป็นเสาประกอบฉากมานาน พลังเตะขาคุณชายได้โตะเป็นการส่งสัญญาณว่า ‘กูช่วยหาโอกาสให้มันแล้วนะเว้ย’

ในขณะที่แวรวรรณก็ไม่รอช้า ช่วยเพื่อนรัก ช่วยเพื่อนรับเติมที่ทำทางมันคงชอบจริงละมั้ง ไม่งั้นคนอย่างหม่อมราชวงศ์วรจักรไม่เสียเวลามานั่งล้อมใครแบบนี้หรอก

“ไปปะละ เขาชายโตะ แม่ฉันซื้อมาโตะหนึ่ง ทั้งบ้านมีฉันกะแม่ไปสองคน” แวรวรรณบอกตามความจริง แต่ที่แรกที่ไมเคิดจะชวนเพราะตรัยภูมิไม่ชอบงานสังคมพิธีการ ส่วนคุณชายพชรก็อันดีจะตาย แคร่ราชพิธีที่โดนบังคับไปก็หายใจไม่ออกจะแย่แล้ว แต่แล้วก็ต้องตกใจไม่น้อย เมื่อคนที่ทำหน้าที่เปลี่ยนทุกครึ่งเวลาได้การ์ดเชิญตอบรับ

คนแรก

“เอาสิ...ผมไปด้วย” หม่อมราชวงศ์วรฉัตรบอกไว้แค่นั้น ก่อนจะขอตัวไปดูภาพที่ฝ่ายอาร์ตส่งมาให้รอบสัปดาห์ก่อนที่จะเข้าโรงพิมพ์ ทั้งให้สุรัสวดีคุยเล่นกับตริยภูมิและแววววรรณ รอเวลาเข้าไปที่บริษัทโฆษณา โดยที่นางเอกของงานในวันนั้นไม่รู้เลยว่าชีวิตจะไม่เรียบง่ายสงบสุขเหมือนเดิมอีกแล้ว

**ระหว่างที่สุรัสวดีกำลังถูกระดมมดุมด้วยทีมงานทีมเก่งที่บริษัทวิริยะทรัพย์ใช้เป็นประจำตั้งแต่มาถึง เลขฯ ประจำตัวคุณชายพชรที่ทำงานแสนสบาย เพราะเจ้านายไม่ชอบเข้าบริษัทก็มาเสียบๆ เคียงๆ ถามคำถามสนองความอยากรู้จากคนจ่ายเงินเดือน**

“หามาจากไหนคะเนี่ย” กาญจนากะชิบใส่คุณชายพชรที่ยืนอยู่หลังกล้อง ปลอ่ยให้สุรัสวดีลองแคสต์ไปตามบทที่ทีมงานเตรียมไว้ ซึ่งผลก็คงเป็นไปตามความคาดหมาย เพราะทุกคนหันมาพยักหน้าตั้งแต่เทกแรก วิญญาณศิลปินของหล่อนเต็มเปี่ยมจริงๆ

“ดีแบบนี้ หลังจากงานเราคงดังเป็นพลุแตก”

“ผมไม่ให้เขารับงานอื่นเยอะนักหรอก” คราวนี้หม่อมราชวงศ์วรฉัตรที่ยืนคุมอยู่บอกกับลูกน้องเสียงเรียบ ทั้งๆ ที่ไม่ได้ตั้งใจจะพูดออกไปด้วยซ้ำ ในขณะที่ตาเหี่ยวยังจับจ้องอยู่ที่สาวสวยของเธอ แต่คงเป็นเพราะความไม่ชอบใจตอนที่คุณกาญจนาบอกว่าหล่อนจะดังเป็นพลุแตก ก็แปลว่าจะมีคนรู้จักคุณน้ำผึ้งเยอะขึ้นสินะ ไม่เอาหรอก ไม่ชอบ!

“แฟนคุณชายหรือคะ” กาญจนากถามออกไปตรงๆ หลังจากเห็นท่าทางและคำพูดของผู้เป็นนาย หล่อนทำงานกับคุณชายมานานพอสมควร ถึงแม้หม่อมราชวงศ์วรฉัตรจะไม่ได้เข้ามาบริหารงานที่บริษัทเต็มเวลา แต่ถ้าเป็นเรื่องเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์ การตลาด

หรืออะไรที่เกี่ยวข้องกับงานที่คุณขายพรรณนิต ชายหนุ่มก็ไม่เคยนิ่งนอนใจที่จะเข้ามาทำงานให้

“ยัง” ตอบแค่นั้นแล้วคุณชายก็หันไปคว้าขวดน้ำแร่ที่ยังไม่ได้เปิด ฟุ้งตัวเดินเข้าไปหาฟรีเซนเตอร์คนใหม่ของบริษัทหลักทรัพย์และบริหารกองทุนยักษ์ใหญ่

“คุณทำได้สินะน้ำผึ้ง ผมว่าคุณได้งานแน่ๆ” มือหนายื่นขวดน้ำที่เขาตั้งใจเอามาบริการคุณน้ำผึ้งของเขาโดยเฉพาะให้หล่อน

อีกฝ่ายยกมือไหว้ขอบคุณ ยิ้มหวานรับคำชม พลางดูดน้ำแก้กระหาย เพราะหล่อนต้องลองพูดบทยู่นาน

“ไม่เอาเส้นนะคะ อยากได้เพราะความสามารถตัวเอง” ทำไมสุรัสวดีจะไม่รู้ว่าคุณชายพรรณสนใจหล่อน ก็กิริยาที่รึดผู้หญิงจนออกนอกหน้าขนาดนี้ ใครก็ดูออกทั้งนั้นว่าคุณชายกำลังขายขมจีบ

“ไม่เส้น...ได้เพราะตัวคุณนี่แหละ” คุณชายตัวร้ายพูดตามความจริง พูดกันตามความสามารถ คุณน้ำผึ้งผ่านเห็นๆ ฉายแววขนาดนี้กลัวจะดังจนดูไม่อยู่ด้วยซ้ำ

สุรัสวดีได้ยืนแบบนั้นก็หันมายิ้มน้อยๆ ให้คุณชายหนุ่ม “ถ้าอย่างนั้นก็ดีค่ะ น้ำผึ้งขอตัวไปเปลี่ยนชุดก่อนนะคะ เย็นแล้ว เดี่ยวจะค่า” มือบางหย่อนขวดน้ำที่ดื่มจนหมดใส่ถังขยะเล็กๆ ตั้งท่าจะหมุนตัวกลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าตามที่บอก แต่อีกฝ่ายกลับรั้งหล่อนไว้ด้วยคำถาม

“คุณรีบไปไหนต่อเหรอ” หม่อมราชวงศ์วรจักรก้มลงถามคนที่เขาพามาด้วย อุตส่าห์จะชวนไปกินข้าวต่อ ไม่นึกว่าเจ้าตัวจะมีภารกิจต้องไปไหนหลังจากนี้

“ไม่ได้ไปไหนหรอกค่ะ แต่ไม่ชินรถติดในกรุงเทพฯ ไม่อยากอยู่ในรถนานๆ” ฝ่ายคนจะถูกชวนไปเด็ดตอบแบบไม่คิดอะไร แต่ว่าไปตามจริงเป็นเพราะด้วยนิสัยโกหกใครไม่เป็น

“ฉันเดี่ยวผมพาไปกินข้าว ถือว่าเลี้ยงขอบคุณที่ช่วยชีวิตบริษัท  
ท่านพ่อไว้ ไม่งั้นไม่รู้จะหาฟรีเซนต์เตอร์จากไหนมาถ่ายได้ทันเวลา คุณ  
บอกรถที่บ้านไม่ต้องรอมารับนะ เดี่ยวเสร็จผมจะพาไปส่ง”

หม่อมราชวงศ์วรฉัตรไม่รอให้สุรัสวดีตอบ เดินกลับไปหาเจ้า-  
หน้าที่ที่มาจากบริษัทโฆษณาอีกสี่ห้าคนเพื่อคุยคอนเซ็ปต์การถ่ายทำ  
กระทั่งหญิงสาวกลับมาหลังจากเปลี่ยนชุดเป็นเดรสคอปกาสีขาว ตัว  
กระโปรงทรงเอบานถึงครึ่งขาอ่อน ผมยาวดำลึบรวบเป็นหางม้าทอด  
ใบหน้ากระจ่างใส ใบหน้าแต่งแต้มแค่พอดี ส่งให้เจ้าตัวสวยจับตามาก  
ยิ่งขึ้น ทำเอาคุณชายพชรค้างเรื่องที่กำลังตกลงกับทีมงานไป จนคุณ  
กาญจนาต้องเรียกซ้ำ

“คุณชายคะ คุณชาย...”

“เอ่อ...ครับ” แชนแგრ่งสีแทนยกขึ้นหมายจะเอามือลูบท้ายทอย  
แก้เก้อ นึกในใจว่ากระโปรงของสุรัสวดีมันจะยาวลงมาอีกหน่อยไม่ได้  
หรือยัง

“ตกลงตามนั้นนะคะ ถ่ายภาพวันหนึ่ง ถ่ายโฆษณาวันหนึ่ง”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มหล่อพยักหน้ารับ แต่ไม่วายทิ้งระเบิดให้  
ทีมงานสงสัยในความสัมพันธ์ระหว่างเขากับสุรัสวดีอีกรอบ

“ภาพหนึ่งเดียวคราวนี้ผมถ่ายเอง กลับก่อนนะ มีอะไรโทร. ไป  
ละกัน เดี่ยวคุณน้ำผึ้งจะดีก” แล้วคุณชายพชรของแก๊งกวางบางชะนี  
ในบริษัทโฆษณาก็กระตุกยิ้มร้ายแบบที่เรียกเสียงกรี๊ดจากคนที่มาช่วย  
งานในวันนี้ ก่อนจะออกเดินไปหาสุรัสวดีที่นั่งกดโทรศัพท์รอเจียบๆ อยู่  
บนโซฟาอย่างมีมารยาท เพราะเห็นคุณชายกาญจนา

ชายหนุ่มในชุดเสื้อยืดพอดีตัวสีดำ กางเกงยีน และรองเท้า  
ลำลองกำมะหยี่สัญชาติอิตาลี ยื่นมือออกไปรับกระเป๋ากีฬาที่เขารู้ดี  
ว่าใส่ชุดเต้นบัลเลต์ของหญิงสาวมาถือให้ คราวนี้สุรัสวดียอมให้เขาถือ  
เพราะคุณชายบอกไว้แล้วว่าจะดูน่าเกลียดหากคนอื่นเห็นเขาปล่อยให้

ผู้หญิงถือของตัวเอง

หญิงสาวยิ้มหวานน้อยๆ ให้คนที่เพิ่งเดินมาถึง พลังเก็บมือถือใส่กระเป๋า ยืนขึ้นพร้อมออกเดินทาง หลังจากนั้นรอเขาคุยงานมาสักครู่

“เสร็จแล้วหรือคะ”

“เขาขอถ่ายวันอังคารกับวันพุธ น้ำผึ้งสะดวกไหม ผมจะให้รถที่ว่างไปรับไปส่ง คุณน่าจะได้ไม่ห่วง วันนี้ตอนไปส่ง ผมจะเรียนท่านให้” คุณชายพรเพชรเจรจาเป็นงานเป็นการ สมบัติผู้ดีที่มีเต็มเปี่ยมทำให้รู้ว่าควรปฏิบัติกับเพศตรงข้ามที่หมายตาอย่างไรไม่ให้พ่อแม่ฝ่ายหญิงเหม็นขี้หน้าเอาได้

“เอ...วันพุธมีซ้อมบัลเลต์นะคะ น้ำผึ้งต้องซ้อมวันเว้นวัน จะเสร็จก็ไม่งะจะ พอดีสตูดิโอที่บ้านซ่อม น้ำผึ้งเลยต้องไปเต้นข้างนอก คุณแม่จองเวลาแน่นอนไว้แล้วด้วย” สุรัสวดีนี้วนหน้าบอกชายหนุ่มที่บัดนี้เดินเคียงกันออกมาถึงที่จอดรถด้านหน้าแล้ว แต่ยังไม่ยอมเข้ารถกันทั้งคู่ เพราะคุณชายพรเพชรกำลังสลับตารางเวลาในหัว

“ฉันถ่ายภาพหนึ่งวันพุธละกัน ผมถ่ายเองจะได้ไม่กระทบคนอื่น เขา เดี่ยวผมมาถ่ายให้แต่เช้า ส่วนตัวสปอร์ตโฆษณา ถ่ายวันอังคารคงทั้งวัน คุณจะได้ไหวไหม” คุณชายเริ่มเป็นห่วง เพราะการถ่ายทำแบบนี้บางทีกินเวลาเลยเถิดกว่าที่วางเวลาไว้หากมีเหตุเฉพาะหน้า

“ไม่มีปัญหาหรอกคะ ตอนน้ำผึ้งอยู่กับคอมพานีซ้อมหนักจะตาย แค่นี้สบายมาก” หญิงสาวยิ้มหวานระหว่างตอบ ก่อนจะก้มหัวลงเป็นการขอบคุณที่คุณชายพรเพชรเปิดประตูรถให้

“คุณอยากทานอะไรน้ำผึ้ง” คุณชายถามคนสวยของเขาที่บัดนี้เข้าไปนั่งในรถสปอร์ตคันจีวของหม่อมราชวงศ์วรจักรเป็นทีเรียบร้อย โดยที่เจ้าของรถยังยืนเท้ากรอประตู่รถก้มหน้าถามเพื่อนร่วมทางกำลังวัดใจว่าหล่อนจะชอบอาหารแบบไหน มากเรื่องมากความหรือ

เปล่า เจอมาเยอะประเภทต้องเตตร้านสวยๆ แพงๆ แต่แล้วคำตอบที่ออกมาจากปากอิมนั้นก็ทำเอาคนถามถูกใจไม่น้อยจนต้องลอบยิ้ม

“น้ำผึ้งทานอะไรก็ได้ ช้างถนนก็ได้ ไม่ซีเรียสเลยคะ”

ดี...ง่ายๆ แบบนี้ดี อยู่กันได้นาน

ก๊วยเตี่ยวคั่วไก่คืออาหารที่คุณชายพาคุณน้ำผึ้งของเขามา กินกันสองต่อสองเป็นครั้งแรก บรรยาการลึกลับ ไว้วายในตรอกเล็กๆ แถวคลองถมไม่ได้ช่วยให้เกิดอารมณ์โรแมนติกสักนิด แต่คนที่เขาพามาด้วยก็น่าตามีความสุข ไม่เห็นทำท่ารังเกียจอะไร จนชายหนุ่มแอบเพิ่มคะแนนพิศวาสให้หญิงสาวรัวๆ

“ผมชอบทานร้านนี้มาก ต้องให้เฮียผัดเอง คุณลองทานคู่กับน้ำซุปรี่ด้วย” คุณชายเลื่อนถ้วยน้ำซุปรี่ต้มกระดูกไก่ให้สุรสวัสดิ์ที่ทำท่าตื่นเต้นอยู่ฝั่งตรงข้าม

“เออ...คุณชายคะ...”

ท่าทางลึงเลขของสุรสวัสดิ์ทำเอาหม่อมราชวงศ์หนุ่มกระตุกคิ้วอย่าบอกนะว่ากินไม่ได้เหมือนผู้หญิงคนอื่น

“ทานได้หรือเปล่า...ผมก็ลืมนว่าคุณอยู่เมืองนอกมานาน” ถามคำถามหยั่งเชิงออกไปอย่างสุภาพ

“น้ำผึ้งจะสั่งหนังไก่ทอดนะคะ”

สีหน้าเกรงใจของหล่อนเล่นเอาคุณชายยิ้มกว้าง น่ารักอะไรแบบนี้คุณน้ำผึ้ง

“โอ้...ผมก็นึกว่าอะไร ชอบเหวอ...ผมก็ชอบนะ แต่อายุเยอะแล้วทานบ่อยๆ จะไม่ไหว หึๆ” คุณชายบอกแค่นั้นแล้วก็หันไปสั่งกับอาเฮียเจ้าของร้านที่ดูจะคุ้นเคยกันดี

ไม่นานอาหารก็มาเสิร์ฟพร้อมรับประทาน ส่งกลิ่นหอมฉุยคุณภาพคับจานเรียกร้องให้ทั้งคู่ลงมือ แต่ก็ยังมีบทสนทนาเรื่อยๆ ชับ

กล่อมไปด้วย

“น้ำผึ้งชอบมากค่ะ แต่ทานไม่ค่อยได้ ถ้าน้ำหนักเยอะ เวลาเดินจะปวดข้อเท้า ตอนนี่ไม่ได้เดินเป็นอาทิตย์แล้ว จึงทานตามใจได้” หญิงสาวเล่าอย่างอารมณ์ดี ทำเอาคนฟังเพลินตาม

มื้ออาหารง่ายๆ ที่มีอาหารคนละจานกับหนึ่งไก่ที่สั่งมาแบ่งกันกินจบลงในเวลาไม่ถึงสี่สิบห้านาที หน้าผากโหนกของสุรัสวดีมีเหงื่อผุดเพราะอากาศร้อน ปากแดงที่คุณชายอยากชิมหนักหนาว่าจะหวานเหมือนชื่อเจ้าของไหมแจ๋แดงกว่าเดิม เพราะแม่คุณใส่พริกปน พริกน้ำส้มอุ่นวางในถ้วยเดี่ยวแก้วไก่ ในขณะที่คุณชายพชรใส่แต่ซอสพริกเพิ่มรสชาติตามแบบที่เขาชอบ จนท้ายที่สุดคุณชายก็ทนเห็นสุรัสวดีเหงื่อไหลไม่ไหว ต้องยื่นผ้าเช็ดหน้าที่มักพกติดตัวเป็นประจำให้

“อ้าว ผ้าเช็ดหน้าผม สะอาด ชับเหงื่อซะ ร้อนละสิ ไปๆ ขึ้นรถ”

คุณน้ำผึ้งยกมือไหว้ขอบคุณผู้สูงวัยกว่าตั้งเจ็ดปี ก็ปีนคุณชายอายุสามสิบสี่แล้วนี่

กิริยาน่าเอ็นดูของหญิงสาวทำเอาคุณชายหัวใจกระตุกแล้วกระตุกอีก มันจะเยอะไปแล้วคุณน้ำผึ้ง

ขับรถออกจากร้านได้ไม่นาน คุณชายก็นำพารอสปอร์ตคันจิ๋วมาใกล้ถึงปลายทาง ซึ่งบ้านของสาวสวยคนนี้อยู่บริเวณถนนวิบูลย์ โดยที่ทั้งสองสนทนากันเบาๆ เรื่อยมาตลอดทาง

“เดี๋ยวคุณชายลงสะพานแล้วเลี้ยวเข้าวิบูลย์ก็ถึงบ้านน้ำผึ้งแล้วค่ะ...” หญิงสาวบอกทางง่ายๆ ให้คนมีน้ำใจพามาส่งพัง ก่อนจะถามกลับอย่างเอาใจใส่ “แล้วต้องขับอีกนานไหมคะกว่าจะถึงวัง” หล่อนแสดงน้ำใจบ้าง ยอมรับตามตรงว่าฟังใญ่รู้อะไรๆ ไม่น้อย หากเข้ากันได้ดี ไม่มีเรื่องราวให้ขุนช่องหมองใจ ก็คงไม่รังเกียจที่จะสานสัมพันธ์ตามที่คุณชายพชรส่งสารแสดงความจำนงวันละวันละ

หนอยมา

“วังอยู่ราชดำริ” คุณชายตอบเสียงเรียบ นึกพอใจที่อะไรๆ ก็ดูเข้าท่าเข้าทางไปหมด บ้านยังห่างกันแค่หนึ่งถนนกัน

“อ้อ ไกลนิดเดียว ดีค่ะ เกรงใจคุณชาย นึกว่าต้องขับอีกไกลกว่าจะถึง”

“คุณเรียกผมว่าพี่เหมือนเรียกตรัยก็ได้นะ” คนที่อยากสนิทสนมบอกแบบไม่ถือตัว ทั้งๆ ที่ปกติคนอย่างเขาเรียกว่าเข้าขั้นหยิ่งก็ว่าได้  
สรวด์ีรับสายหน้าปฏิเสธ “ไม่ดีมั้งคะ พี่ตรัยไม่ได้เป็นคุณชายแบบคุณชายนี้คะ”

ชายหนุ่มได้แต่ส่งเสียงจึกจึกในลำคอแบบคนไม่เคยโดนขัดใจ  
“คุณชายนะคนธรรมดา พ่อผมต่างหากที่เป็นเจ้า ตรัยกับวิวก็เรียกชื่อผมปกติ เรียกผมว่าพี่อย่างที่คุณบอกนะดีแล้ว”

“อย่าเลยคะ น้ำผึ้งไม่ชิน อีกอย่างคุณชายโตกว่าเยอะด้วย” คนโดนบังคับยังไม่ยอม มารดาหล่อนเองก็มีคำว่าหม่อมหลวงนำหน้า มีคุณตาเป็นคุณชาย ทำไมจะไม่รู้ว่าไม่ว่าอย่างไรก็เรียกเขาอย่างถือสนธิไม่ได้ขนาดนั้น

ชายหนุ่มเห็นหญิงสาวยังแข็งขึ้นก็อดไม่ได้ที่จะแฉกดันออกไปตามประสา ตาเหี่ยวหรือลงเหลือบมองคนข้างๆ “คุณอายุเท่าไรกันเชียว เราห่างกันหลายปีเชียวหรอ”

“น้ำผึ้งยี่สิบเจ็ดคะ”

เจ็ดปี...คุณชายคำนวณเร็วๆ ในใจ ไม่แก่กว่าเกินไปหรอกนะ ทั้งๆ ที่ที่แรกแอบหน้าชาแล้วด้วยซ้ำว่าห่างกันตั้งเจ็ดปี

“ผมเพิ่งจะสามสิบสี่ ไม่ได้ห่างจากคุณเยอะ อายุเท่าตรัย เรียกมันได้ก็เรียกผมได้”

“ก็มันไม่เหมือนกัน” คนเด็กกว่าเจ็ดปีบอกเสียงอ่อย

“ไม่เหมือนยังไง ผมไม่เถียงกะคุณละ ตามใจ” คราวนี้คุณชาย

งอน อะไรนักหนา ก็แค่อยากสนิทมากขึ้น

ฝ่ายคนโดนงอนไม่รู้จะพูดยังไง ก็จะทำให้บอกว่าอะไร ก็พี่ตรัยเขาไม่ได้มาจีบหล่อนแบบคุณชายนิ

**“คุณแต่งหน้าเสร็จแล้วให้ใครไปเรียกผมเข้ามาดูก่อนนะ”**

คุณชายบอกขณะเดินมาส่งสุรัสวดีที่ห้องแต่งตัว เมื่อวานถ่ายตัวโฆษณาเสร็จเรียบร้อยแล้ว คุณน้ำผึ้งของเขาทำได้ดีมากจนไม่น่าเชื่อว่าเป็นงานแรกที่หล่อนรับ แต่อย่างว่าคนเป็นนักบัลเลต์อาชีพแสดงสดมาหลายปี เรื่องแค่นี้คงไม่ใช่เรื่องยากอะไร วันนี้เหลือแต่ถ่ายภาพนิ่งที่จะไว้ใช้ปิดตามทางด่วน หรือลงตามนิตยสารต่างๆ ที่แล้วแต่ทางทีมที่บริษัทจะเห็นสมควร

“เหอะคะ” สุรัสวดีหันกลับมาถามคุณชายที่วันนี้ติดรถตู้ของวังไปรับหล่อนมาจากบ้านด้วยตัวเอง ด้วยข้ออ้างที่บิดามารดาหล่อนฟังแล้วยิ้ม เพราะเขาบอกว่าเมื่อคืนนอนน้อย วันนี้เลยขี้เกียจขับรถ

“จันสิ แปลกใจอะไร” เสียงเหมือนดุดังขึ้น คุณชายก้มลงมองคนที่เตี้ยกว่าสิบกว่าเซนติเมตร แล้วหันไปบอกช่างแต่งหน้าชื่อดังที่ทำงานกับเขามานาน วันนี้เขาเลือกทีมงานเองทั้งหมด อยากให้คุณน้ำผึ้งของเขาสวยที่สุด ดิดก็แต่ยังไม่เห็นชุดที่ทีมงานเตรียมมาให้ เพราะดีไซเนอร์มีปัญหาในการแก้ชุดนิดหน่อย จะส่งมาให้ทีหลังสุดวันนี้

“เสร็จแล้วให้คนไปเรียกนะครับ” คุณชายพกรถกำชับทีมงานแล้วตั้งท่าจะหมุนตัวออกไปดูความเรียบร้อยด้านนอก แต่ช่างแต่งหน้าก็ไม่ได้รู้เห็นอะไรได้ใดๆ ทั้งสิ้น พูดไปตามความเคยชินแบบที่ทำมาทุกครั้งว่า

“เดี๋ยวพี่พาออกไปก็ได้ค่ะ คุณชายจะได้เตรียมงานอื่นไปพลางๆ”

“ผมอยากเห็นคนแรก” คนเอาแต่ใจบอก พานทำให้สຸริสวัสดิ์ที่  
นั่งลงบนเก้าอี้แต่งตัวเงยหน้าจากโทรศัพท์มองในกระจก เพราะคุณ  
ชายพชรยังยืนคุยกับช่างแต่งหน้าอยู่ด้านหลัง

ทั้งสองสบสายตากันผ่านกระจกสะท้อน จนคนที่ต้องเป็นนาง  
แบบวันนี้หลบตาไปก่อน ก็แว้ดตาไม่กักรู้สึกของคุณชายกับมาด  
เต๋ๆ ของเขาทำเอาจิตใจสຸริสวัสดิ์หวั่นไหวไม่น้อย คุณชายยื่นสอดมือลง  
ในกระเป๋ากางเกงทั้งสองข้าง ทำทางสบายๆ แต่แฝงไปด้วยเสน่ห์ ก่อน  
จะก้มกระซิบบอกจากด้านหลัง

“เดี่ยวเจอกันครับ”

...

“เฮ้า...ใครไปตามคุณชายมาเช็กของสิ...” พี่ผู้หญิงชมพูนุท ช่าง  
แต่งหน้ามือทองวางลิปสติกที่เพ็งบรจรวาดลงบนปากรูปกระชับ  
สวยงามลง ยิ้มพอใจกับผลงานตรงหน้า นางแบบวันนี้สวยมากเป็น  
ทุนเดิมอยู่แล้ว ยิ่งแต่งเต็มด้วยช่างที่มากพรสวรรค์อย่างพี่ผู้หญิงคนใน  
วงการด้วยแล้ว ผู้หญิงตรงหน้าเลยดูเหมือนประติมากรรมชิ้นเอกที่  
สะกดสายตาคนมอง สะกดลมหายใจคนเห็นได้อย่างไม่ต้องพยายาม

“สวยจริงๆ คุณน้ำผึ้ง จากนี้ก็เตรียมตัวตั้งได้เลยนะคะ”

สาวเจ้ายิ้มน้อยๆ ก่อนจะบอกอย่างถ่อมตัว “ไม่หรอกค่ะ สวย  
ได้แบบนี้เพราะฝีมือพี่ผู้ต่างหาก”

“โอ๊ย...ก่อนแต่งคุณชายก็มองตาไม่กะพริบขนาดนั้น” เมกอัป  
อาร์ตีสต์ชื่อดังตะโกนคุยกับนางแบบวันนี้ผ่านฉากแต่งตัว เพราะหญิง  
สาวโดนทีมงานพาเข้ามาเปลี่ยนชุดที่เพ็งบรจมาถึงก่อนหล่อนแต่งหน้าเสร็จ  
ไม่นาน โดยที่หล่อนหน้าแดงอยู่คนเดียวหลังจากได้ยินประโยคหยิก  
แกลมหยอกของทีมงาน

ไม่นานก็ได้ยินเสียงพี่ผู้เชิญคุณชายเข้ามารอแล้ว “รอแป๊บค่ะ  
เปลี่ยนชุดอยู่”

“พร้อมแล้วค่ะ” ทีมงานคนหนึ่งช่วยสุรัสวดีแต่งตัวเปิดม่านห้องแต่งตัวออก

ชุดที่ส่งมานี้นี้ออกแบบด้วยผ้าลูกไม้ปิดแค่ช่วงอกยาวลงมาจนถึงต้นขา ช่วงบนของชุดเป็นผ้าโปร่งสีเนื้อแขนยาว แต่ก็บางจนดูเผินๆ เหมือนไม่ได้ใส่อะไร ท่อนล่างถึงแม้จะยาวระพี้น แต่ก็ตกแต่งด้วยผ้าชนิดเดียวกับท่อนบน เมื่ออยู่บนร่างของหญิงสาวที่สูงยาวเข้าดีมีทรวดทรงชัดเจน เลยดูงดงามอ่อนหวานและเ้ายวนในคราวเดียวกัน ผมยาวสลวยถูกตัดเป็นคลื่นใหญ่ๆ ทั้งตัวระบั่นเอว ดูสวยงามทีมงานที่เป็นชายใจหญิงกว่าครึ่งยังอดสูดปากไม่ได้

หม่อมราชวงศ์วรฉัตรหันหลังคุยโทรศัพท์สายสำคัญจากต่างประเทศของพี่ชายอยู่ เพราะพี่ชายกำลังจะเดินทางกลับหลังจากตัดใจปล่อยน้องหญิงทั้งคู่ให้ไปเที่ยวได้ แต่ก็ไม่วายโทร. มาบ่นให้ฟังทุกวันเหมือนพอกแก้ที่ทำไมไม่ได้ จนคุณชายเพชรไม่รู้จะทำอย่างไร นอกจากรับโทรศัพท์ทุกครั้งพี่พี่ชายโทร. มา และปล่อยให้น้องจนกว่าจะหมดแรงวางหูไปเอง พอหันหลังกลับมาตามเสียงบอกของทีมงาน แทบจะทำโทรศัพท์หลุดมือตอนเห็นภาพที่ประทับลงไปในความทรงจำเรียบร้อยแล้ว...ทำไมเช็กซีแบบนี้ละ

“ใครเลือกชุด!!” เสียงหัวนของคุณชายทำเอาทีมงานสะดุ้ง ร้อยวันพันปีเวลาถ่างงานไม่เห็นสนใจว่าใครจะใส่ชุดไหน วันนี้ทำไมทำหน้าไม่พอใจขนาดนั้น ทั้งๆ ที่นางแบบตรงหน้าสวยขนาดนี้

“ทำไมละคะ สวยออก” พี่พี่ที่ยืนเช็ดทำความสะอาดพู่กันอยู่ดูอาการคุณชายออก เอ่ยถามเ้าๆ เงยหน้าขึ้นสบตาคุณชายแบบมีเลศนัย หมายถึงรู้ตัวว่าออกอาการมากไปแล้ว

“ก็ไม่ได้ว่าอะไร” เสียงบอกปิดสะดุดอย่างเห็นได้ชัด จนชมพูนุทหัวเราะในลำคอ

มีแต่สุรัสวดีที่เม้มปากน้อยๆ ยอมรับเลยว่าน้อยใจที่เขาไม่ชม

เลยเดินนำที่มงานออกไป ไม่มีใครบอกใช้ไหมว่าคนอ่อนหวานแบบคุณ  
น้ำผึ้งบทจะอนกึ่งอนได้ไม่แพ้ใคร

หญิงสาวเดินไปประจำจุดยืนตามที่ที่มงานบอกเรียบร้อย ฟัง  
ปริพริมนั่นอีกนิดหน่อยระหว่างที่ยังมีมือไม้ของที่มงานจัดความ  
เรียบร้อยบนเนื้อตัวอยู่ ไม่นานทั้งหมดก็พร้อมที่จะทำงาน

ฝ่ายคุณชายยังไม่เดินออกมาจากห้องแต่งตัว ให้หล่อนยืนรอ  
อยู่เกือบห้านาที พอคุณพ่อทูนหัวถึงเดินมาหยิบกล้อง ทดลองถ่ายผ่าน  
เลนส์สี่ห้ารูปก่อนจะสูญหายใจลึกๆ เดินเข้ามาหานางแบบ โบกมือได้  
คนอื่นออกจากบริเวณนั้น

“มีอะไรหะคะ” ถึงจะอน แต่คุณน้ำผึ้งก็ยังควบคุมอารมณ์  
ได้ดี จึงถามเสียงหวานออกไปตามเคย แต่ไม่หันไปมองเขา จนคนเดิน  
มาหาเพราะรู้ว่าถูกอนแอบยิ้ม ถ้าพี่พูไม่พูดเมื่อไหร่ เขาก็คงไม่ทันได้  
รู้สึกหรือว่าคุณน้ำผึ้งอน ผู้หญิงอนก็แปลว่าผู้หญิงสนใจ

‘มีอย่างที่ไหน ชอบเขาแต่ไม่ชมเขา’ พี่พูปิดกระเป๋าคำเครื่องสำอาง  
ขนาดใหญ่ใบแรกพลางส่งให้ลูกมือที่ตามมาช่วยงานด้วย

‘อะไรพี่พู’ คุณชายขมวดคิ้ว ไม่เข้าใจในสิ่งที่ช่างแต่งหน้าบอก

‘ชอบเขาใช้ไหมละ มองตาไม่กะพริบแบบนั้น แต่คุณชายคงขบ  
ละ เพราะผู้หญิงเขาอน ไม่ชมเขาสักคำ ทำหน้าไม่พอใจอีกต่างหาก’

‘อ๊วย ก็ชุดมันบาง...ผมไม่อยากให้ใครเห็นนิ’ เขากับพี่พูสนิท  
กันมากพอสมควร ทำงานด้วยกันมาหลายปี เรียกว่านิตยสารของเขา  
ผูกปิ่นโตกับทีมพี่พูเป็นส่วนใหญ่

พี่พูชี้ไปทางนางแบบที่เดินออกไปไม่สนใจตากล้อง ‘งั้นอย่าลื  
มจ้อ เพราะนั่นนะจะอนแน่ๆ’

คุณชายได้แต่ส่ายหัว แต่ก็รับคำแนะนำของรุ่นพี่ที่เคารพเป็น  
อย่างดี ‘ครับ’

“กระเถิบมาทางนี้หน่อย” คุณชายดึงตัวคุณน้ำผึ้งตามมือมา

หญิงสาวก็ทำตามแต่โดยดีเพราะเห็นว่าเป็นเรื่องงาน คิดว่าเขาคงมอง  
มุมแล้ว ดูแสงแล้วว่าตรงไหนเหมาะ แต่ยังไม่ยอมสบตาเขาเพราะยัง  
เคืองอยู่บ้าง

“มองหน้าผมหน่อย” เสียงที่ทอดอ่อนกว่าเดิมกระทบโสต  
ประสาท ทำให้คราวนี้สุรัสวดีจำเป็นต้องข้อนตาขึ้นมอง ไม่แน่ใจว่าให้  
มองหน้าเขาที่เกี่ยวข้องอะไรกับงานหรือเปล่า หัวใจเต้นคร่อมจังหวะกัน  
เพราะเมื่อสบตาเขาก็พบว่าคุณชายฉายความรู้สึกบางอย่างในแววตา  
แน่ใจเลยละว่าคุณชายก็ใจเต้นไม่แพ้กัน

“น้ำผึ้งสวยมาก สวยจนผมไม่อยากให้ใครเห็น” มือแกร่งเกลี้ย  
ผมที่ปรกหน้าหล่อนออกเพราะเจ้าตัวหันมามองตากล้องตามคำสั่ง

“นึกว่าคุณชายไม่ถูกใจชุดเสียอีก”

คราวนี้เป็นคุณชายที่นั่ง ไม่นึกว่าสาวหวานจะตอกใครกลับเป็น  
เขาหัวเราะน้อยๆ ในลำคอ เพราะหลายคนในสตูดิโอจับตาดูอยู่ ยิ้ม  
น้อยๆ ผุดขึ้นมุมปาก เสียงบอกแผ่วเบาแค่พอได้ยินกันสองคน แต่เรียก  
สีเลือดบนใบหน้าคุณน้ำผึ้งได้ไม่น้อย

“ถูกใจคนใส่ จนพาลไม่อยากให้ใส่ชุดนี้ไง”

หญิงสาวรีบกำหลบตาที่เมื่อครู่เผลอค้อนเขาไปทันที

“อย่าเขินสิ เดี่ยวคนอื่นก็จับได้หรอกว่าผมแอบจีบคุณ” คุณชาย  
ลดมือที่อ้อยอิ่งอยู่แถวหน้าสวดยลง จัดจนเข้าที่ไปทุกอย่างแล้ว แค  
่อยากอยู่ใกล้แบบนี้เฉยๆ หาเรื่องจับโนนจัดนี้ไปเรื่อยเปื่อย แต่แล้วก็  
ต้องประหลาดใจ เพราะเห็นท่าทางเรียบร้อยอ่อนหวานแบบนี้ สุรัสวดี  
ตอกเขากลับมาหลายรอบแล้ว

“ถ้าคุณชายเห็นเป็นเรื่องต้องปิดบังก็อย่ามาใกล้น้ำผึ้งสิคะ”  
คราวนี้จากที่ควรจะหายอน กลายเป็นงอนหนักกว่าเดิม จนหม่อม  
ราชวงศ์วรฉัตรต้องแก้ตัว เพราะเดี๋ยวจะต้องจ้องงานไม่เสร็จ

“ฉันผมไม่แอบละ อุตส่าห์หวังดีกลัวคุณจะอาย คุณนะเตรียม

ตัวรับมือผมให้ดีละกัน” คุณชายพชรถอยออกมา เห็นสายตาทั้งคู่ จับจ้องว่าตากล้องสุดหล่อกับนางแบบหน้าใหม่เจรจาอะไรกันอยู่นาน สองนาน จึงสั่งการให้ทุกคนเริ่มงาน กลัวที่เินเรื่องหน้าด้าน เอาแต่ใจ จนได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการนะงานนัดเขา

แล้วทั้งตากล้องทั้งนางแบบก็ไม่ทำให้ทีมงานผิดหวัง จนถึงกับ ต้องออกปากชม เคมีของทั้งคู่เข้ากันอย่างมาก เรียกว่ารู้มุมกันตลอด เวลา ฝ่ายนางแบบไม่ต้องรอให้ใครจัดท่าให้มากมาย แต่โพสท่าออกมาได้ถูกใจทุกคนมากที่สุด

“เห้ย...อินเนอร์นางแรง นี่ไม่บอกนี่ว่าโปรอะ นางเร็ดมาก” ทีม มาร์เกตติงกริดกรวดอยู่ด้านหลังตากล้องที่แอบยิ้มเมื่อได้ยินคนชม คุณน้ำผึ้งของเธอ ขณะที่มือยังกดชัตเตอร์ พอใจภาพที่เห็นผ่านเลนส์ เป็นอย่างมาก ไม่เคยเจอคนที่ถ่ายแล้วทำให้ใจมีความสุขแบบนี้เลย

คุณน้ำผึ้งถูกใจเขามากจริงๆ ไม่ใช่ในฐานะผู้หญิง แต่ในบทบาท นางแบบเรียกได้ว่าทำได้ดีมากสำหรับคนไม่มีประสบการณ์ เหมือน เธอพร้อมจะสวมบทคนที่จะต้องเป็นในวันนี้ได้อย่างสมบูรณ์แบบ ไม่มี ความเป็นคุณน้ำผึ้งเหลืออยู่เลย ถ่ายทอดอารมณ์ผ่านสีหน้า แววตา ท่าทางได้หมดจด แบบไม่เหลือความกังวลก่อนเริ่มงาน นี่สินะ นักแสดง ของจริง

“ขอโคลสใกล้ๆ อีกเซตหนึ่ง” คุณชายวางกล้องที่อยู่ในมือลง แล้วลุกขึ้นเดินเปลี่ยนไปหยิบอีกกล้องที่เหมาะสมกับการใช้งานมากกว่า ในขณะที่ทีมเมกอัพกรุเข้าไปเติมหน้าจัดผมให้นางแบบให้ทันเวลา กับ การเปลี่ยนอุปกรณ์ของคุณชายตากล้อง

“คุณน้ำผึ้งเก่งมากเลยอะ...สวຍมาก ไม่บอกไม่รู้ว่าเป็นครั้งแรก” มือไม้คนพูดยังสาละว่นกับการจับความมันออกจากใบหน้านางแบบ ก่อนจะหันไปคว้าพู่กันทาปาก แต่กลับต้องชะงัก

“ยังไม่ต้องเติมปากนะ” เสียงคุณชายดังอยู่ข้างหลัง ทำเอาทั้ง

นางแบบทั้งข้างเตียงหน้าขึ้นมอง ก็พบว่าบุรุษรูปงามนามเพราะ พ่วงด้วยฐานันดรศักดิ์ระดับหม่อมราชวงศ์เดินเข้ามาพร้อมน้ำ ยืนให้สุรัสวดีแบบไม่เห็นสายตาชวนจินของเหล่าทีมงาน

“เมื่อยไหม อยากเข้าห้องน้ำหรือเปล่า”

ออกิฟูจะแตก บอกให้อ้อ ไม่ได้บอกให้จับต่อน้ำประสาชี่ขนาดนี้ แล้วดูสิ แม่น้ำฝั่งคนงามก็นั่งหน้าแดงกำเป็นลูกต๋าลึงสูง ไม่ตอบโต้อะไร ได้แต่ส่ายหน้าน้อยๆ เหมือนกลัวดอกพิกุลจะร่วง

“งั้นเดี๋ยวถ่ายต่อ เสร็จแล้วผมพาแวะทานข้าวก่อนไปซ่อมบัลเลต์นะ” คุณชายไม่รอคำตอบรับและปฏิเสธทั้งลั้น เดินกลับออกไปคว่ำกัล้องอีกกัล้องขึ้นมา รอนางแบบพร้อมทำงานอีกครั้ง โดยมีเสียงกรีดกร๊าดของช่างแต่งหน้าและทีมงานแถวๆ นั้นที่ได้ยินคุณชายจับนางแบบคนสวยเต็มสองหู

**ทั้งหมดเริ่มถ่ายงานอีกรอบจนเวลาผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมง**

รูปจำนวนไม่น้อยที่ไม่เคยได้จากนางแบบคนไหนในระยะเวลาเท่ากัน ถูกนำขึ้นจอให้ทั้งตากล้องและทีมงานดูความเรียบร้อย ก่อนคุณชายพรหระจะพยักหน้าด้วยความพอใจเมื่อผู้ช่วยบอกว่าใช้งานได้หมดทุกรูป ไม่มีข้อติใดๆ แต่ก็ไม่วายขอถ่ายเพิ่มตามประสาคนรักความสมบูรณ์แบบ

“ผมขอสามรูปสุดท้าย” คราวนี้คุณชายเดินตามสุรัสวดีมาที่ฉากถ่ายรูป จัดทำให้นางงามนั่งลง ในมือมีบัตรเมมเบอร์ระดับแพลทินัม กองทุนของบริษัทท่านพ่อที่หล่อเป็นฟรีเซนต์เตอร์ ตาเหยี่ยวมองหน้าหวานสวยอย่างใช้ความคิดว่าจะสื่อภาพให้ออกมาเป็นตามที่ใจนึกได้อย่างไร

“ร้องให้ได้ไหมน้ำผึ้ง” เสียงคุณชายอ่อนโยน มือถือกล้อง แต่ยังมองนางงามผ่านเลนส์ ผมปรกหน้าลงมา ตัวเขานั่งบนเก้าอี้สตูด

ขายาวๆ อ้าออกจากกันในท่าเตรียมพร้อม อีกมือทำอยู่บนหัวเข้า  
ท่าทางเป็นธรรมชาติ

ฝ่ายหญิงสาวพอได้รับคำสั่งก็พยักหน้าหน่อยๆ หลับตาลง หนู  
ได้ยินเสียงตากล้องบอกให้ใช้เวลาทำอารมณ์ตามสบาย

“ผมตั้งกล้องรอ” หม่อมราชวงศ์วรฉัตรมองคุณน้ำผึ้งของเขา  
ผ่านเลนส์เพื่อรอเก็บภาพ เพราะไม่ใช่ทุกคนจะสั่งอารมณ์ให้ร้องไห้กัน  
ได้ง่ายๆ นี่เป็นอีกข้อพิสูจน์ความสามารถของสุรัสวดี หากทำได้ ใน  
ฐานะตากล้องมือหนึ่ง เขากล้าการันตีเลยว่าคุณน้ำผึ้งของเขามีที่ทาง  
ในวงการนางแบบแน่นอน

แล้วสิ่งที่น่าตกใจก็คือแค่คุณชายยกกล้อง ยังไม่ทันได้ตั้งตัวดี  
ด้วยซ้ำ นางแบบคนสวยก็ล้มตาคืน มีหยดน้ำตาไหลลงทั้งตัวลงมาบน  
ผิวขาวละเอียด เหมือนเพชรมากกว่าจะเป็นน้ำตา ดวงตาฉายแววเศร้า  
ปากเผยออกเพื่อปล่อยอารมณ์ ก่อนจะหลับตาลงให้แพนตาแนบ  
สนิทกับผิวหนังเนียน แหงนหน้าไปด้านหลังเล็กน้อย ในขณะที่น้ำตา  
ยังไม่หยุดไหล มือกดบัตรที่ตัวเองต้องโฆษณาไว้แนบอก แต่ยังเห็น  
เครื่องหมายการค้าชัดเจน

ทั้งสตูดิโอเงียบ ไม่มีแม้แต่เสียงหายใจ ทุกคนต่างทิ้งในความ  
สามารถของสุรัสวดีที่ฉายออกมา มีแค่เสียงซัดเตอร์จากหม่อม  
ราชวงศ์วรฉัตรที่รัวไม่ยั้งเก็บภาพงดงามตรงหน้า ปากก็ยิ้มไม่หุบ  
เพราะได้ทั้งภาพถูกใจ ทั้งเจอคนถูกใจ ก่อนจะลดกล้องลง ยิ้มกว้าง  
แบบไม่มีใครเคยเห็น ส่งสัญญาณให้ลูกมือมารับกล้องไปเก็บ แล้ว  
ลุกขึ้นเสยผมให้เข้าที่เข้าทางหลังจากทำงานติดต่อกันมาหลายชั่วโมง

“เลิกกองได้ ผมจะพาคุณน้ำผึ้งไปกินข้าว”

“คุณร้องไห้ได้ยังไง” คุณชายวชิรฉัตรถามสุรัสวดีที่รวบ  
ซ่อนกินข้าวเป็นที่เรียบร้อย ท่าทางรับประทานอาหารกะล่อยกะหลิบ  
น่ารักถูกใจเขาเป็นที่สุด

“ก็ตามพลอตคุณพ่อเสียไม่ใช่หรอคะ คือจริงๆ น้ำผึ้งว่าฟิลมัน  
ไม่ต่างจากตอนเดินเท้าไหว่ เราแค่ต้องเชื่อว่าเราเป็นเขา”

คุณชายได้แต่พยักหน้ารับคำตอบ อารมณ์ศิลปินที่มีพอฟๆ กัน  
ทำให้เข้าใจได้ไม่ยาก มองหน้าคนตอบที่ทั้งหน้าตาและกิริยาต้องใจ  
เขา จนคุณชายไม่รู้จะอธิบายออกมาเป็นคำพูดอย่างไร

“คุณไม่ทานอะไรอีกหน่อยหรอ” ทานน้อย ตัวบางจนแทบจะ  
หัก จนถ้าคิดแบบเร็วๆ ว่าถ้าเขาน้ำมีดปล้ำจะเอาแรงที่ไหนมาสู้

อีกฝ่ายส่ายหน้าสยวน้อยๆ เป็นเชิงปฏิเสธเพราะยังกลืนข้าว  
ไม่หมดดีหลังรวบซ่อนแล้ว

“เดี๋ยวเดินแล้วจุกคะ ไว้เดินเสร็จค่อยทานเต็มที” คุณน้ำผึ้งของ  
เขาจับน้ำอีกอีกเพื่อล้างปากก่อนจะเอ่ยกับคุณชาย ที่วันนี้เขาจะต้อง  
เสียเวลาหัวไปด้วยกันทั้งวัน เพราะตอนเขาส่งรถที่วังไปรับมีหม่อม  
ราชวงศ์วชิรฉัตรติดรถมาด้วย เขาลงไปสวัสดีบิดามารดาหล่อนเสร็จ  
สรรพ หลังจากพบกันครั้งแรกเมื่อไม่กี่วันก่อนตอนเขาไปส่งหล่อนที่

บ้าน หลังจากไปแคสทำงาน

กลายเป็นว่าหม่อมมธุรส มารดาของคุณชายเป็นรุ่นพี่ที่โรงเรียนราชินีของมารดาหล่อน ทำให้พ่อคุณมีเรื่องคุยกับคุณแม่ของหล่อนมากมาย จนเมื่อเช้าที่พบกันอีกครั้ง ถึงกับออกปากชวนกันรับประทานอาหารเช้า เชื้อเชิญให้คุณชายร่วมโต๊ะด้วย

“ไปเลยไหมคะ” สุรัสวดียิ้มหวานเชิญชวนเขาลุก ก่อนจะบอกทางคนขับรถหลังขึ้นนั่งเบาะหลังรถตู้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

...

ไม่เกินสิบห้านาทีที่คุณชายพชรและสุรัสวดีก็มาถึงสตูดิโอเต้นกลางเมือง ที่สุรัสวดีใช้เป็นที่พักซ้อมประจำในช่วงที่ซ้อมห้องซ้อมที่บ้าน

“คุณชายจะเบื่อไหมคะ จริงๆ เดี่ยวน้ำผึ้งให้รถที่บ้านมารับก็ได้” สุรัสวดีถามด้วยความเกรงใจ ไม่ชอบให้ใครมารอจริงๆ

“ไม่เบื่อหรอก ผมขอถ่ายรูปตอนคุณซ้อมเก็บไว้ฆ่าเวลาละกัน” หม่อมราชวงศ์วรจักรฉวยตัวไปหยิบกระเป๋าคล้องที่ติดมือมาจากการถ่ายโฆษณาเมื่อเช้า พร้อมกับที่สุรัสวดีเอื้อมไปคว้ากระเป๋าเสื้อผ้าเช่นเดียวกัน ทำให้ปลายจมูกจุ่มแบบจมูกสิงห์ของคุณชายเฉียดแก้มเรียวตบของหญิงสาวอย่างไม่ได้ตั้งใจ

สุรัสวดีเงยหน้าขึ้นสบตาคุณชายพชรด้วยความตกใจ แต่ก็ขยับเขยื้อนตัวไม่ได้ เพราะเหมือนถูกดวงตาเขาสะกดไม่ให้เคลื่อนไหว ความเขินอายเริ่มผุดขึ้นบนใบหน้า จนสีเลือดแดงระเรื่อไปทั่ว ไม่เคยใกล้ชิดกับผู้ชายคนไหนในสถานการณ์ล่อแหลมแบบนี้เลย

“เอ่อ...ขอโทษค่ะ” หญิงสาวตั้งสติได้ก่อนรีบคว้ากระเป๋าเอามาวางไว้บนตัก ทำอะไรไม่ถูก ได้แต่ก้มหน้ามองมือตัวเองจึงไม่ทันเห็นสีหน้าที่แดงไม่แพ้กันของคุณชาย ซึ่งยอมต่อคิวหยิบกระเป๋าคล้องต่อจากสุรัสวดี

“ผมสิจิด ไปครับ เดี่ยวจะไม่ทัน”

เสียงเพลงที่จะใช้ในการแสดงวันเสาร์ที่จะถึงนี้ดังกังวาน หลังจากคุณน้ำผึ้งของเขาเอาแผ่นใส่เครื่องเล่นเพลงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ก่อนจะเดินเข้าไปเปลี่ยนเครื่องแต่งกายในห้องเล็กๆ

คุณชายเลยได้แต่มองซ้ายขวาหาที่นั่งให้ตัวเอง เห็นเก้าอี้เหมือนเก้าอี้ตัวสำรองข้างสนามอยู่สองตัว คงไม่มีที่นั่งให้รอได้ดีกว่าตรงนี้ละมัง คิดแค่นั้นคุณชายก็เดินไปนั่งแบบไม่ถือตัว ไม่ถึงห้านาทีหญิงสาวร่างสูงกว่าร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร ใส่ถุงน่องสีขาวยาวพร้อมเลกเกอร์เมอร์กับชุดบัลเลต์สีเดียวกัน มีเสื้อคลุมตัวสั้นแบบที่นักบัลเลต์ชอบใส่ปิดท่อนบนอยู่ แต่ก็ยังปกปิดเรือนร่างสมบูรณ์แบบไม่ได้ ขายาวนั้นเรียวยาวสมส่วนจนคุณชายพxrแน่ใจว่าพระเจ้าต้องลำเอียงรักคุณน้ำผึ้งของเขามากกว่าผู้หญิงอื่นแน่ๆ หญิงสาวรวบรวมตึงเป็นมวยต่ำๆ ไว้ด้านหลัง เปิดเปลือยโขนหน้ากระจ่างใส มีเพียงเครื่องสำอางที่ติดมาจากการถ่ายแบบเมื่อเช้า ทั้งๆ ที่พี่ฟุ่อกปากว่าจะเต็มหน้าให้แน่นอีกทีเพราะเห็นว่าคุณชายจะพาไปเดทต่อ แต่เจ้าตัวปฏิเสธ ออกตัวว่าเคยไปซัอมเต้นเหงือกก็ออกจนไม่เหลืออะไรอยู่ดี

ขายาวๆ ที่คุณชายพxrมองจนเพลิดนนั้นพาดขึ้นไปบนบาร์ไม้ที่ติดอยู่ด้านหนึ่งของห้องซัอม สุรัสวดีเริ่มยืนบนปลายเท้า เอนตัวซ้ายขวาหน้าหลังด้วยท่วงท่าสง่างาม จนหม่อมราชวงศ์วรจักรไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าควักกล้องออกมาถ่ายรูปเก็บไว้ตั้งแต่เมื่อไร กระทั่งสุรัสวดีเดินมาตรงเครื่องเสียงใกล้ตัวเขานั้นละเขาถึงได้รู้สึกตัว แต่ก็ไม่พูดอะไร ได้แต่ยิ้มน้อยๆ ในหน้าให้หญิงสาวที่ยืนกลับมาด้วยอาการใกล้เคียงกัน

นิ้วเรียวกดเล่นเพลง “สวอนเลก” ที่จะใช้แสดง ในใจพxrลงตื้นเต้นอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ‘บ้าจริง เต้นอาชีพมาไม่รู้กี่ปี ขึ้นเวทีใหญ่กว่านี้ยังไม่ตื่นเต้น เป็นอะไรละ’

คำตอบไม่ได้อยู่ไกลเลย ก็คุณชายรูปหล่อที่ทำเป็นนั่งเซ็กุ๊ปในกล่องนี่ละที่ทำให้หัวใจเต้นผิดจ้งหะ

ทันทีที่คุณน้ำผึ้งเริ่มต้น คุณชายไม่ได้รู้สึกเกินจริงเลยว่าท่าทางที่คุณน้ำผึ้งแสดงออกนั้นทำให้เขาเข้าถึงความรู้สึกที่หล่อนถ่ายทอดได้อย่างแท้จริง จนคนที่ไม่เคยรู้เรื่องราวของบัลเลต์เรื่องนี้มาก่อนซาบซึ้งได้อย่างไม่รู้จะอธิบายอย่างไร กล้องราคาแพงระยับบนทิวภาพตรงหน้าเอาไว้นิดที่คนถ่ายไม่คิดถึงเมโมรี่ที่เสียไป เรียกได้ว่าเป็นหนึ่งในไม่กี่ครั้งที่คุณชายรู้สึกว่ารูปลงกล้องต้องถูกใจเขาทุกรูป เพราะฝีมือในการจับอารมณ์ของเขาไม่ใช่ย่อย แถมคนตรงหน้าก็ถ่ายทอดอารมณ์ดีกว่าคนปกติ จนคุณน้ำผึ้งเดินกลับมาง่วงพักข้างๆ นั่นละ คุณชายจึงยื่นกล้องไปใกล้หญิงสาวเพื่อให้ดูรูปหนึ่งในนั้น

“หือ...เหม็นเหงื่ออะ” หญิงสาวถอยออก เกรงคุณชายจะรังเกียจ เพราะเหงื่อออกเต็มตัว

“ไม่เห็นเหม็น...รูปนี้คุณสวยมาก” คุณชายบอก ไม่วายเขยิบตามสูตรสวดีที่ถอยหนี ภาพที่คุณชายถ่ายไว้เป็นภาพหญิงสาวกำลังยืนบนปลายเท้า ไน้มตัวลงจนมือสองข้างแทบจุดพื้น ตาหลับถ่ายทอดอารมณ์ความเป็นหงส์ที่กำลังหมดอาลัย ยอมแพ้ทุกอย่าง ดูอ่อนโยน น่าสงสาร

“คุณชายถ่ายเก่ง” หญิงสาวชมตากล้องส่วนตัวในวันนี้ ยิ้มหวานเป็นกำลังใจให้เขา พยายามน้ำขึ้นดื่ม แต่ก็ทำได้แค่จิบน้อยๆ เพราะเดี๋ยวต้องซ้อมต่อ ถ้าดื่มเอายาเหนียวจะจุก

“เขาเป็นว่าเก่งทั้งคู่”

คราวนี้สูตรสวดีหรีตาลงเล็กน้อย พลังนิกซันที่คุณชายพรไม่ถ่อมตัวเลย รับคำชมจากหล่อนหน้าตาเฉย แต่ก็อย่างว่า เขาถ่ายรูปเก่งจริงๆ หล่อนยังทิ้งตอนเห็นรูปตัวเองที่เขาถ่ายให้ตอนทำพอร์ตรให้คุณป้าวีรวรรณ

“ขอซ้อมอีกรอบนะคะ คราวนี้จะใส่จานบิน”

คุณชายทำหน้าสงสัยเล็กน้อย ก่อนจะพบว่าจานบินที่คุณน้ำผึ้ง

หมายถึงคือกระบองบานตั้งฉากเก้าสิบองศากับตัวหล่อน แต่ขนานกับพื้น จึงอดขำออกมาไม่ได้

รออีกเพียงไม่นานหญิงสาวก็เดินเสร็จเรียบร้อย หล่อนขอตัวไปอาบน้ำเร็วๆ ในห้องอาบน้ำของสตูดิโอ ก่อนจะกลับออกมาในชุดที่เธอไม่เคยเห็น หล่อนสวมสปอร์ตบราสีดำ เส้นสายไขว้กันเต็มหลังกับเสื้อยัดสีขาวเนื้อบางเฉียบ และเลกกิ้งสีดำ เมื่อใส่คู่กับแซนเดิลรัดข้อประดับเพชรเล็กๆ เมื่อเข้า ก็เข้ากันได้โดยไม่น่าเชื่อ จนขนาดเขาที่อยู่ในการแพ้นมาตลอดยังอดชื่นชมรสนิยมของหล่อนไม่ได้

“คุณแม่เชิญคุณชายทานข้าวเย็น แต่น้ำผึ้งบอกว่าต้องถามคุณชายก่อน ถ้ามีธุระไม่ต้องเกรงใจคุณแม่ล่ะคะ” สาวสวยบอกด้วยน้ำเสียงเกรงใจ เพราะเขาขลุกอยู่กับเธอมาทั้งวันแล้ว

“ถ้าคุณแม่คุณไม่ชวน ผมก็ชวนคุณทานข้าวอยู่ดี” คุณชายตอบเหมือนเป็นเรื่องปกติก่อนจะหันมาสั่งหล่อนดูๆ “โทร. บอกคุณแม่สิว่าผมยินดี” หญิงสาวเลยได้แต่กดโทรศัพท์บอกที่บ้านตามคำบอกเขา

“คุณชายเลยต้องตัวติดกับน้ำผึ้งทั้งวันเลย เบื่อไหมคะ” สุรัสวดีถามเขาขณะก้าวเข้ามานั่งในรถ เกรงใจชายหนุ่มเหลือเกิน

“ไม่นะ ผมชอบ” คราวนี้คุณชายตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนขณะที่มีોકดกระจกกันระหว่างคนขับกับผู้โดยสารขึ้น

“เออ...ปิดทำไมคะ” หน้าตาคุณน้ำผึ้งของเขาดูหวาดหวั่นจนคุณชายอดหัวเราะไม่ได้

“ผมไม่ทำอะไรคุณหรอกน่า หรืออยากให้ผมมันฟังเราคุยกัน”

หญิงสาวได้แต่ส่ายหน้า พยายามทำท่าผ่อนคลาย มีเพื่อนต่างประเทศมาก็มาก คนเข้ามาจีบก็มีเรื่อยๆ แต่ทำไมไม่เคยวางตัวไม่ถูกเหมือนเวลาอยู่กับผู้ชายคนนี้เลย

“น้ำผึ้ง...คุณล่ะชอบอยู่กับผมไหม” หม่อมราชวงศ์วรจักรตรามตรงๆ ก็เขาเป็นคนตรง ทำอะไรตรงๆ ไม่เคยอ้อมค้อมให้เสียเวลา เป็น

คนคนละประเภทกับพี่ชายพัชรโดยสิ้นเชิง รายนั้นสุภาพบุรุษ อ่อนโยน พุดจามีลีลาชวนฟัง หน้าตามีรอยยิ้มอยู่ตลอดเวลา เป็นเจ้าที่ฉายแวว ผู้ดีทุกกระเปียดนี้ จันทานพ่อยังเอ่ยชมอย่างภูมิใจนักหนาที่พี่ชาย พัชรเป็นโอรสองค์โต

“เออ...ก็ดีนี่คะ” สุรัสวดีตอบ หน้าแดงก่ำเพราะรู้จุดประสงค์ในการถามของเขาดี

“ดีพอที่เราจะคบกันได้ไหม” หม่อมราชวงศ์วรฉัตรรุกไม่ยั้ง ก็ถ้าถูกใจก็ไม่เห็นต้องรอเวลา เขายังรู้ตัวเลยว่าอยากอยู่กับแม่หน้าหวานนี้ขนาดไหน

“คุณชาย เราเพิ่งรู้จักกันยังไม่ถึงสัปดาห์เลยนะคะ” หญิงสาว ตกใจเบิกตากว้าง รู้ว่าเขาชอบ แต่ไม่คิดว่าเขาจะชอบเร็วขนาดนี้ นี่กะไม่ศึกษาดูใจกันเลยหรือไง

“ก็ถ้าคุณไม่คบกับผม เราจะเรียนรู้กันยังไง เอ้อ...หรือผมพูดผิด...เอาเถอะๆ พูดตรงๆ ผมไม่เคยต้องมาจีบผู้หญิงแบบนี้เลย คุณนี่เป็นคนแรกเลยนะ” โหนกแก้มคนหล่อสีเข้มขึ้นนิดหนึ่ง เขาสูดหายใจเรียกกำลังใจให้ตัวเอง ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมต้องพูดอะไรจริงจังขนาดนี้ ไม่เคยต้องมาตั้งท่าจีบใครเลยจริงๆ

“ที่ผมจะพูดคือ ลองเปิดโอกาสศึกษากันดูละกัน ผมชอบคุณนะ”

คำพูดตรงๆ ของหม่อมราชวงศ์หนุ่มทำเอาคุณน้ำผึ้งชินไม่น้อย แต่ก็โตพอที่จะรู้ความพอใจของตัวเอง ผู้ชายตรงหน้าไม่มีอะไรน่ารังเกียจเลย แถมยังให้เกียรติหล่อนทุกประการ จึงพยักหน้ารับข้อเสนอของเขาด้วยหัวใจพองฟู

“ก็ลองดูก็ได้ค่ะ”

ทั้งคู่กลับมาถึงบ้านคุณน้ำผึ้งก่อนห้าโมงเย็นเล็กน้อย หญิงสาวขอตัวขึ้นไปอาบน้ำจริงจังอีกครั้ง เพราะเมื่อครูได้แต่เพียงล้างตัว หลังจากมารดาอาสาจะอยู่เป็นเพื่อนคุยกับชายหนุ่มให้เอง

เมื่อคุณน้ำผึ้งกลับลงมาพบว่าบิดามารดาถึงแล้ว กำลังร่วมวงสนทนา หน้าตามีความสุขกันทุกคน

“มาละ จันเดียวพอกับแม่ลงมา ขอขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อผ้าแปะนึงนะ น้ำผึ้งดูแลคุณชายด้วย” เมื่อเห็นลูกสาวคนสวยยิ้มหวานรับคำ คนเป็นพ่อเป็นแม่ก็หันไปสบตากันนิดหนึ่ง ก่อนจะขอตัวออกไปพร้อมกันทั้งคู่

“คุณอะไรกันคะ ทำทางสนุกเชียว” คุณน้ำผึ้งยกแก้วน้ำกระเจี๊ยบขึ้นดื่มระหว่างรอคำตอบจากชายหนุ่ม พบว่ารสชาติดี ไม่ใส่น้ำตาลเจือปน จึงจับอึกรอบด้วยความชื่นใจ

“ผมเรียนขออนุญาตท่านคบหา与您”

พรวด! คราวนี้น้ำกระเจี๊ยบพุ่งพรวดออกจากปากอ้อม หน้าแดงก่ำเพราะอายเรื่องที่เขาพูดกับบิดามารดา และแดงเพราะล้าลึกน้ำอุ่นววยคุณชายต้องดึงพิชฌุมาซับน้ำที่กระเซ็นไปบนต้นขาขาวเรียว จนนึกในใจว่าอยากให้น้ำกระเจี๊ยบหกทั้งเหยือกเลยทีเดียว

“ดีมาก ๆ ลี ทำเป็นเด็กไปได้” คุณชายพชรล้อเลียน นึกเอ็นดูผู้หญิงแสนสวยคนนี้ไม่น้อย ทำไมน่ารักแบบนี้

ฝ่ายคนที่โดนรูกหนักก็กระแอมเคลียร์ลำคอหลังจากล้าลึกน้ำด้วยความตกใจ ถามเขากลับต่างๆ ที่อาการยังไม่ปกติ

“มันต้องบอกกันขนาดนั้นเลยหรอคะ น้ำผึ้งแค่เปิดโอกาสให้ตัวเองศึกษาคุณชายนะคะ”

“อ้าว...ผมโตแล้วนะ คุณเองก็ไม่ใช่เด็กๆ จะมาทำตัวลั๊บลั๊ว ล่อๆ ไม่ได้มั้ง อีกอย่างคุณพ่อคุณแม่คุณก็เป็นผู้ใหญ่ผู้ใหญ่ เดี่ยวจะหาว่าผมไม่จริงจัง ทำอะไรไม่เห็นหัวท่าน เชื่อกันมา ดีแล้ว เวลาพาคุณไป

เด็ดดึกๆ ดื่นๆ จะได้ไม่มีใครครหา เพราะผู้ใหญ่รับรู้”

สุรัสวดีเลยได้แต่ค้อนน้อยๆ พองามให้คุณชายพชรที่เฝ้าตรงจน  
น่าจับตี แต่ก็อดภูมิใจไม่ได้ที่เขาให้เกียรติขนาดนี้

**อาหารค่ำที่มีคุณชายพชรร่วมโต๊ะด้วยเป็นไปอย่างเป็น**  
ธรรมชาติ ชายหนุ่มที่ดูเหมือนมีเลือดศิลปินเต็มทีคุยเรื่องการบ้าน  
การเมืองกับผู้ใหญ่ได้ไม่เคอะเขิน จนก่อนลากลับชายหนุ่มยังถือ  
วิสาสะขออนุญาตไปร่วมงานครบรอบวันสถาปนากระทรวงฯ โดยอ้าง  
ว่าเขามีที่นั่งอยู่แล้ว ซึ่งได้จากบุตรสาวคุณรวีวรรณที่เป็นเพื่อนสนิท  
กับมารดาหญิงสาว จนคนเป็นพ่ออึ้งเพราะถูกใจที่ผู้ชายให้เกียรติ  
บุตรสาว ทำอะไรไม่ข้ามหัวผู้ใหญ่แบบนี้

“เอาเลยคุณชาย ยินดีชะอีก แบล็กไทนะ” ปลัดกระทรวงการ  
ต่างประเทศคนใหม่บอกชายหนุ่มมีฐานันดรศักดิ์ที่มาติดพันบุตรสาว  
การแต่งกายไปงานนี้ต้องแต่งเต็มยศ ผู้ชายต้องสวมชุดทักซิโด ในขณะที่  
ที่ฝ่ายหญิงคงต้องลากราตรียาวเข้างานกัน เพราะงานป็นี้จัดยิ่งใหญ่  
หรูหรา หาเงินเข้ากองทุน เพื่อเป็นทุนการศึกษาให้เด็กยากไร้ไปศึกษา  
ต่อต่างประเทศ และกลับมารับราชการในกระทรวงเป็นการใช้ทุนเมื่อ  
จบการศึกษา

“ครับ แต่วันนั้นคุณน้ำผึ้งมีถ้ายานให้คุณน้ารวิ ผมเป็นตากล้อง  
เลยจะขออนุญาตพาน้องไปงานเลย จะรังเกียจไหมครับ”

ขอกันตรงๆ แบบนี้ ทำไมจะไม่ให้ ทั้งสองท่านกลับนึกชื่นชมเขา  
มากขึ้นไปอีก เมื่อผู้ชายตรงหน้าเข้าตามตรอกออกตามประตู ทำตัว  
ถูกต้องตามธรรมเนียมประเพณี ไม่ให้ใครมาครหาได้ทั้งสิ้น

“เอาสิจ๊ะ ฝากน้องด้วยละกัน ไปๆ น้ำผึ้งไปส่งคุณชายขึ้นรถ  
หนูก็จะได้พัก ออกไปตั้งแต่เช้าแล้วนี่” ถึงจะชื่นชมบุรุษตรงหน้า แต่ก็  
ไม่ได้หมายความว่าคุณหญิงสว่างรำไพจะเปิดโอกาสให้หนุ่มสาวได้

ใกล้ชิดกันจนตึกดินเกินงาม

“คะคุณแม่” หญิงสาวยิ้มหวานแบบที่ทำเป็นประจำ จนคนมอง  
ชื่นใจไม่น้อยเพราะรอยยิ้มนั้นแผ่แผ่มาถึงเขาด้วย

“สวัสดิ์คะคุณชาย แล้วพบกันนะคะ” คุณน้ำผึ้งยกมือไหว้ลา  
คนมีวัยมากกว่า อีกฝ่ายก็รับไหว้ตามอัตโนมัติ แบบคนที่พ่อแม่เลี้ยง  
มาดีทั้งคู่ แต่ยังอ้อยอิ่งไม่ยอมไปไหน

“คุณซ่อมอีกทีวันศุกร์ใช่ไหม” คุณชายพชรจำได้คร่าวๆ ว่า  
คุณน้ำผึ้งต้องซ่อมวันเว้นวันก่อนงานจริง เมื่อนึกขึ้นมาได้ก็หาเรื่องพูด  
จะได้ต่อเวลามองหน้าคุณน้ำผึ้งอีกหน่อย แล้วเขาก็ยิ้มมุมปากอย่าง  
พอใจ

“ให้เขาไปส่ง แล้วผมไปรับเอง มีปิดต้นฉบับบายๆ คงเสร็จ”  
เขาก้าวขึ้นนั่งบนรถตู้เรียบร้อยแล้ว แต่ยังไม่วางมือปิดประตู สายตา  
อ้อยอิ่งอยู่ที่หน้าสวยของสุรัสวดี

“ผืนดินนะน้ำผึ้ง ผืนถึงผมบ้าง” หม่อมราชวงศ์วรจักรบอกเสียง  
เบา เกรงว่าแม่มนหรือคนรับใช้ที่เดินเมียงๆ มองๆ มาจะได้ยินเข้าจน  
หญิงสาวดูไม่ดี

ฝ่ายได้รับคำบอกలాแสนหวานยิ้มน้อยๆ ก่อนจะบอกให้คุณชาย  
พชรได้ชื่นใจบ้าง “เช่นกันคะคุณชาย”

“เอ้าๆ เร็วๆ ชุดเซ็กซี่ครบยัง เดี่ยวนางแบบมาจะได้แต่ง  
หน้าได้เลย” เสียงแวววรรณสั่งโหวกโหวกไวววายในสตูดิโอตั้งแต่เช้า  
ตรู่ วันนี้กองถ่ายแบบเริ่มเร็วเพราะติดที่นางแบบคนใหม่มีนัดสำคัญ  
ตอนสี่โมงเย็น และงานวันนี้ก็ต้องถ่ายกันถึงสี่ชุด ตามแบบเครื่อง  
ประดับที่มารดาของแวววรรณจะเปิดตัวในอีกสามสัปดาห์ข้างหน้า

“ไวววายอะไรแต่เช้าวะ วี้ว” ตรัยภูมิที่เดินถือแก้วกาแฟแบบพก  
พาเข้ามาสองมือ ยื่นแก้วเล็กกว่าให้เพื่อนสนิทแบบรู้ใจกันดีว่าเพื่อน

ชอบดื่มอะไร

อีกฝ่ายรับแก้วกาแฟมาเหมือนเป็นหน้าที่ของตรัยภูมิที่ต้องซื้อกาแฟมาให้หล่อน ยกแก้วขึ้นดื่มอย่างสบายอารมณ์ ไม่มีแม้แต่คำว่าชอบใจให้ตรัยภูมิได้ยินด้วยซ้ำ แต่อีกฝ่ายก็ไม่ได้ว่าอะไรเพราะดูแลกันมาจนชิน

คอลเล็กชันวันนี้ประกอบด้วยเพชร ไพลิน ทับทิม และมุก ซึ่งแต่ละเซตใช้นางแบบคนเดียว เพื่อสื่อว่าเครื่องประดับแต่ละอย่างเข้ากับทุกคน ต่างแค่วาระโอกาสในการใช้และสไตล์การแต่งตัวเท่านั้น ในการโชว์เพชร นางแบบถูกกำหนดให้แต่งตัวเป็นนักธุรกิจสาว หากแต่งตัวเรียบหรูก็ใส่เครื่องประดับที่ทำจากเพชรเม็ดใหญ่ในชีวิตประจำวันได้

ส่วนทับทิมนั้น สุรัสวดีจะใส่คู่กับชุดราตรี ให้ความรู้สึกลึกลับหรูหราอลังการ ในขณะที่การโชว์ไข่มุกหญิงสาวต้องสวมบทคุณหนูแสนหวาน สวมสร้อยมุกห้อยระย้าดูน่ารัก สุดสุดท้ายคือไพลินที่ต้องถ่ายกันในเรื่องวุ่นวายน้ำที่ตาดฟ้าของสำนักงาน ให้สีฟ้าของน้ำช่วยขับให้ไพลินโดดเด่นยิ่งขึ้น ออกแนวเซ็กซี่เย้ายวน

“สุรัสวดีคะพี่วีวี พี่ตรัย” สุรัสวดีแต่งตัวสบายๆ มา ไม่มีเครื่องสำอางติดหน้าสักนิด เพราะรู้ว่าเดี๋ยวต้องโดนประโคมด้วยเครื่องสำอางและเสื้อผ้าที่กองถ่ายจัดไว้ ผิวของหล่อนใสจนแววววรรณที่เป็นผู้หญิงด้วยกันอดอิจฉาไม่ได้ หน้าสดยังสวยขนาดนี้ รับรองแต่งเต็มเข้าไปมีหวังตากกล้องไม่มีสติทำงานกันละวันนี้

...

อีกหนึ่งชั่วโมงต่อมาคุณน้ำผึ้งก็กลับออกมาด้วยเสื้อเชิ้ตสีขาวพอดิตัว ปลดกระดุมเห็นเนินอกไร ผมยาวสลวยได้ตรงแฉกกลาง ทัดหูสองข้าง หน้าตาแต่งไม่จัดมาก เน้นเรียบหรูดูดี ริมฝีปากเคลือบด้วยลิปสติกสีส้มอ่อนๆ เพิ่มความงามด้วยต่างหูเพชรน้ำดีสองกะรัต

และแหวนเพชรเม็ดเดียวน้ำดีไม่แพ้กัน แถมดีไซน์เก๋โก้ประดับไว้หลาย  
นิ้ว

“สวยจัง น้องน้ำผึ้ง” แว่วรรณเอ่ยชมด้วยความจริงใจ “แล้วนี่  
ตากล้องไปไหน ทำไมยังไม่ขึ้นมาล่ะเนี่ย” หุ่นส่วนของนิตยสารอัพ  
ไวววายตามประสา

หญิงสาวร่างเล็กหันซ้ายหันขวาหาเพื่อนรักที่จะมาทำงานฟรีให้  
ในวันนี้

“อยู่เน...” เสียงตอบไม่เบานักดังขึ้นหน้าประตูสตูดิโอ คุณชาย  
พรอยู่เครื่องแบบประจำตัวแบบที่เขาชอบ คือเสื้อยืดพอดิตัวเห็น  
ชิคซ์แพ็กได้เสื้ออะไร แขนเสื้อสั้นอวดหัวไหล่ล่ำช้วนน้ำลายสอกับ  
กางเกงยีนส์ดำพอดิตัวราคาหลายหมื่นตามสไตล์คุณชายอินดี้ แต่  
ท่านพ่อโคตรรวย สวมรองเท้าโลเฟอร์สีน้ำเงินสบายๆ เพราะอยู่แต่ใน  
สตูดิโอทั้งวัน ใบหน้าหล่อเหลาแบบคนชาติตระกูลดี จมูกโด่งโง้งแบบ  
จมูกสิงห์ หน้าผากกว้าง ริมฝีปากบาง ตาคมดูเจ๋อเยี้ยวหล่อชนิด  
ที่ทีมงานอึ้งพินกันทั้งกอง

“ไหนขอดูแสงหน่อย” คราวนี้คุณชายเดินมาประชิดตัวนางแบบ  
พร้อมบอกละเอียดอ่อน ถึงแม้ยังไม่บอกความสัมพันธ์ของทั้งคู่ให้คนอื่น  
ทราบนัก แต่ก็คงเดากันได้ไม่ยากเพราะแววตาฉายแววหวานเหลือเกิน

บริพกันอยู่ไม่นาน ตากล้องมือหนึ่งก็เริ่มร่ายมนตร์ใส่นางแบบ  
บอกทำโน่นได้ทำนั่น จนคนถ่ายยิ้มมีความสุข ทีมงานก็น้ำตาธาระรีน  
เพราะมั่นใจว่าจะได้รูปสวยๆ ไปโพโมตสินค้า

ไม่นานการถ่ายเซตแรกก็เสร็จ แต่ตากล้องสั่งให้สลับถ่าย  
คอลเล็กชันใหม่ก่อน เพราะแตงหน้าน้อยกว่าคอลเล็กชันทับทิม คุณ  
น้ำผึ้งของเขากลับมาอีกรอบในชุดกระโปรงลูกไม้แสนหวาน เสื้อแบบ  
วิกตอเรียมีระบายที่คอและปลายแขนยาว คาดผมด้วยที่คาดผมไข่มุก  
จากคอลเล็กชันเดียวกัน มือถือพรอปซึ่งเป็นแก้วน้ำชา ปากสีชมพูเผย

ออกคล้ายกำลังจิบน้ำชา แต่ตาเหมองข้างๆ ฉายแววแก่นแก้วแบบ  
เด็กๆ จนคุณชายใจระตุกตอนถ่ายชอตนั้น

เด็กมันจะรู้ไหมว่ายั่วคุณชายอยู่!

“เฮ้า...เสริจ” คุณชายพชรบิดตัวซ้ายขวาคล้ายอาการเมื่อยก่อน  
จะสั่งให้פקองเพื่อรับประทานอาหารกลางวันทีจัดไว้ แน่نونว่าคุณ  
น้ำผึ้งของเขาต้องร่วมโต๊ะกับสามหุ่นส่วนใหญ่ แต่กินได้ไม่นานนัก  
เพราะต้องรีบถ่ายต่ออีกสองเซตที่เหลือ

ที่ใครๆ เคยบอกว่าพอหนังท้องตึงหนังตาก็หย่อนเห็นท่าจะไม่  
จริง เพราะคุณชายพชรตื่นไปทั้งตัวตอนสุริยวิถีเดินกลับออกมา ผม  
ยาวดำขลับแสงข้างจับเป็นคลื่นแบบทรงผมโบราณ หรือที่ช่างผมเรียก  
ว่าทำลอนเปียก ทาปากสีเบอร์กันดี เข้ากับชุดราตรีเข้ารูปอวด  
ทรวดทรงที่ตัดเย็บจากผ้ากำมะหยี่สีเดียวกันจนหม่อมราชวงศ์หนุ่ม  
ต้องกลืนน้ำลาย คอกว้างโฉบเนินอก แขนเสื้อยาวถึงข้อมือ แต่ตัดเย็บ  
จากผ้าโปร่งสีแดงกำกวมกับกระโปรงแบบหางปลาอวระพื้น แต่ผ่า  
ข้างสูงถึงโคนขาอ่อน ที่คอประดับด้วยสร้อยไขกเกอร์ทับทิมล้อมเพชร  
ชุดใหญ่

ทีมงานพาหญิงสาวที่สวมรองเท้านสูงหลายนิ้วมานั่งบนโซฟา  
ซึ่งเป็นอุปกรณ์ถ่ายของชุดนี้ หญิงสาวครึ่งนั่งครึ่งนอนอวดเรียวกา เบน  
หน้ามาทางคุณชาย ตั้งท่าอยู่นาน ดากลองก็ยังไม่ยอมยกกล้องขึ้น  
ถ่าย จนแหวววรรณต้องหันมาถามเสียงดัง

“เฮ้า ทำไมไม่ถ่าย น้องนอนรอจนจะเป็นตะคริวแล้ว”

“เอ่อๆ เอ่อ ดูแสงอยู่” คำแก้ตัวของคุณชายพชรทำเอายิ้มกัน  
ทั้งกอง ก็เห็นอยู่ว่าดูสาว ไม่ได้ดูแสง

ถ่ายไปได้แค่สี่ห้ารูป คุณชายที่ชักจะอยู่นิ่งไม่ไหว เพราะ  
กระโปรงนางแบบผ่าสูงจนแทบจะเห็นไปถึงไหนๆ ก็จำต้องลุกขึ้นคว้า  
ผ้าติดมือมา เดินเข้าไปหานางแบบ

“ขอโคลสน้ำหน่อย” ปากว่านั้น แต่มือคลุมผ้าด้วยกิริยานุ่ม นวลลงบนขาหญิงสาว ใช้มือเกลี่ยผมให้ได้มูมอย่างที่ต้องการ กระซิบเบาๆ ขณะวางองค์ประกอบภาพ

“แต่งตัวแบบนี้ผมจะเอาสมาธิที่ไหนทำงาน” เขาบอกเสียงเบา ให้ได้ยินกันสองคนเพื่อไม่ให้คนอื่นสังเกตเห็น แต่นัยน์ตาเปล่งประกาย วาววับจนสุริยสวัสดิ์ได้แต่ยื่นปาก ขมวดคิดว่าคุณชายไม่น่าพูดอะไรใน เวลางานแบบนี้ ถึงแม้หล่อนจะเป็นมือใหม่ แต่ก็ฝีมืออาชีพมากพอที่ รู้ว่าต้องทำงานให้เรียบร้อยก่อนถึงจะสนใจอย่างอื่นได้

คุณชายพชรเลยหัวเราะน้อยๆ ในลำคอเมื่อเห็นกิริยาดำเนินเขา ผ่านสายตาหญิงสาว ซึ่งน่าเอ็นดูยิ่งนัก

“ขอที่เช็กแสงหน่อย” คุณชายพชรตะโกนสั่งทีมงานเพิ่มไฟบาง จุดเพื่อความสมบูรณ์แบบของภาพ ก่อนจะลงมือถ่ายต่อ

ก่อนบ่ายสองนิตหน่อยทีมถ่ายแบบก็ยกกองกันขึ้นมา เซตฉากที่สระน้ำชั้นดาดฟ้าของสำนักงาน ไม่นานนางแบบก็ตามออกมาพร้อมทีมงานที่คอยดูแลกันมาตั้งแต่เช้า เซตนี้สุริยสวัสดิ์ต้องลงน้ำ จึง ใส่เกาะอกสีกรมท่ากับกางเกงว้ายน้ำขายาวเหมือนนักดำน้ำ ผมถูกหวี เสยไปด้านหลัง ตากล้องถ่ายเจาะแค่ครึ่งตัว เห็นเพียงหน้าและเนินอก พ้นน้ำที่ประดับด้วยไฟลินทูลหรรษา

“อ้าว สุดท้ายละ” คุณชายพชรสั่งทีมงานที่ลุยน้ำลงไปเติมหน้า ให้นางแบบแบบจัดเต็ม เพราะน้องน้ำผึ้งของพี่ๆ ต้องดำผุดดำว่ายลงไปและค่อยๆ โผล่จากน้ำขึ้นมาทีละชอตเพื่อให้ตากล้องซูมต่างหูลินทูล ก่อน ถึงจะถ่ายแบบครบเซตให้เห็นลำคอ

การถ่ายภาพเซตนี้ทำเอาคุณชายหายใจหายคอไม่คล่องยิ่งกว่า เซตที่แล้ว เหตุผลจะเป็นอะไรไปไม่ได้ นอกจากเสื้อผ้าของสุริยสวัสดิ์รัดรูป จนเห็นทูกอย่างชัดเจน จนเขาไม่รู้ว่าเหงื่อที่ออกมาเป็นเพราะอากาศ

ร้อนหรือร้อนเพราะคุณน้ำผึ้ง แต่ด้วยความเป็นมืออาชีพ งานก็เสร็จ  
ลุล่วงไปได้ด้วยดีตอนบ่ายสามกว่าๆ เล่นเอาที่มงานแฮลั่นเพราะเร็วกว่ากำหนดเกือบชั่วโมง

“พาน้ำผึ้งไปแต่งตัวหน่อย เดี่ยวเขาไปซ้อมบัลเลต์ไม่ทัน”  
คุณชายสั่งที่มงานที่เอาเสื้อคลุมอาบน้ำไปรอรับนางแบบหน้าใหม่ แต่  
รับประกันความดังอยู่ริมสระ ขณะที่ตัวเขาเช็กภาพอยู่ที่หน้าจอคอมพิวเตอร์  
ซึ่งลิงก์กับกล้อง

“สวยมากเลยอะ ฉันว่าเป็นคอลเล็กชั่นที่สวยงามที่สุดของแม่แก”  
คุณชายพรบอกรวบรวมที่นั่งดูรูปอยู่ข้างๆ กัน

เพื่อนรักอดมองด้วยความหั่นไส้ไม่ได้...แฮม...ทำมาเป็นพูด

“หือ...คนหรือเพชรวะที่สวยงาม” แวรวรรณแซวเพื่อนสนิทที่ท่าทาง  
จะติดบ่วงน้ำผึ้งแบบถอนตัวไม่ขึ้น

“คน...” คุณชายก็น้ำด้านตอบหน้าตาเฉย ทำเอาคนได้ยินเงิน  
แทนคนถูกชมที่ตอนนี้อยู่ไม่รู้เรื่องรู้ราว ลงไปอาบน้ำแต่งตัวด้านล่างแล้ว

...

คราวนี้คุณน้ำผึ้งทำเอาคุณชายอยากลากมาตีกันเพราะหญิงสาว  
สวมแค่เสื้อกล้ามสีขาว กางเกงเด้นสีดำ และรองเท้าผ้าใบ ส่วนเครื่อง  
แต่งกายที่จะใช้แสดงทั้งหมดและชุดราตรีสำหรับคืนนี้ถูกมารดาเอาไป  
เตรียมพร้อมให้ที่สถานที่จัดงานหมดแล้ว แถมพอไปถึงงานเจ้าตัวก็  
ต้องแต่งองค์ทรงเครื่องต่ออีก เลยไม่รู้จะใส่อะไรให้มากเรื่องไปทำไม

“ทำไมแต่งตัวแบบนี้ล่ะ น้ำผึ้ง” คุณชายพรบนานิวคิวขวมอด

หญิงสาวก้มลงมองเครื่องแต่งกายของตัวเอง ไม่ได้รู้สึกว่ามัน  
ผิดปกติหรือไม่ดีตรงไหน ปากอ้อมสีเซอรืชมพูขมิบตอบ

“ก็เดี๋ยวไปซ้อมเดี๋ยวนี้ละ จะให้น้ำผึ้งใส่อะไร” คนโดนเหวี่ยงไม่  
เข้าใจ นึกหน้าเล็กน้อย ก่อนจะเงยหน้าขึ้นสบตาเขา

“ก็เอาไปเปลี่ยนที่โนนสิ” คุณชายหวงของเริ่มออกอาการไม่

พอใจ จะสวยแค่ไหนเขาก็อยากเห็นคนเดียว แต่ยังไม่กล้าพูดอะไรมาก เพราะสาวเจ้าขำขันขำหนำว่านี้แค่การศึกษากัน หากพอใจกันทั้งสอง ฝ่ายจึงจะพัฒนาไปเป็นแฟนหรือคนรักในอนาคต ทำให้คุณชายพชร น้ำท่วมปาก อายากบอกว่าหวงแต่ก็ทำไม่ได้

“ไปอย่างนี้แหละค่ะ คุณชายนี้ ไปค่ะๆ เดี่ยวน้ำผึ้งข้า...” คุณน้ำผึ้งยิ้มหวานเอาใจคนไม่สบอารมณ์ ถึงแม้หล่อนจะเป็นคนอ่อนหวาน กิริยามารยาทเรียบร้อย แต่ก็ชอบแต่งตัวแบบสาวสมัยใหม่ ที่สำคัญชุดที่คุณชายพชรกำลังออกอาการไม่พอใจตอนนี้คือชุดกีฬาด้วยซ่า นี่ถ้าคุณชายเห็นสมัยที่หล่อนซุ่มกับคอมพานีสงสัยลมจับ เพราะบางทีก็ใส่กันแค่สปอร์ตบราครั้งตัว กับกางเกงเดินเพื่อความคล่องตัว และระบายความร้อน

“อ้อ...พี่พุดบอกว่าคุณชายให้ตามไปแต่งหน้าให้ทำงานหรือคะ ไม่จำเป็นเลย ที่งานเขาก็มีช่าง” หญิงสาวออกปากถาม

คุณชายพชรพยักหน้ารับ จริงที่เขาจะให้ชมพูนุทไปดูแลหญิงสาวต่อ เพราะอยากให้คนรักสวยซึ้งที่สุด เขาอยากเปิดตัวจะตายว่ากำลังดูใจกับคุณน้ำผึ้งแสนหวาน เพื่อกันท่าหนุมๆ เพราะถ้าเธอเปิดตัวในงานคืนนี้ เอาหัวเป็นประกันได้เลยว่าพองหนุมๆ ได้เห็น ได้รู้จัก ต้องแหวะเวียนมาขายขนมจีบแน่ๆ โชคดีของคุณชายแล้วที่ปิดประตูตีแมวรีบจีบตั้งแต่คุณน้ำผึ้งมาถึงเมืองไทย และเขาจะไม่ปล่อยให้ใครแย้มเข้ามาแน่ๆ พุดเลย

“ไปกันหรือยังคร้า...” พี่พุดกับทีมงานอีกสองคนเดินมาสมทบกับคุณชายพชรและคุณน้ำผึ้งที่ยืนคุยกันอยู่หน้าตึก มีรถตู้สองคันจอดรออยู่ คันหนึ่งเป็นรถตู้ส่วนตัวของคุณชาย อีกคันเป็นรถของชมพูนุท และทีมงาน ในมือลูกทีมมีชุดราตรีสีแดงที่สุริยสวัสดิ์สวมถ่ายแบบเมื่อครู่นี้ ทำเอาหญิงสาวสงสัย

“น้ำผึ้ง เดี่ยวพี่ไปเจอที่งาน แต่เพ็งนึกได้ คุณแม่พี่คุยกับคุณน้ำ

แล้ว ขอให้หนูใส่ชุดนี้ไปรอโมตีให้พี่ก่อนออกโฆษณาหน่อย เรียกกระแสดูได้ชัด” แวວรรณซึ่งวิ่งเอากล่องเครื่องประดับตามมาให้ข้างหลังไขข้อข้องใจทั้งเรื่องชุดและเรื่องเครื่องประดับ

คุณชายพชรทำท่าจะขัด ก็ชุดมันโป๊ เขาไม่ชอบ ทว่าพอจะอ้าปากก็ต้องชะงักค้าง

“ได้สิคะ ยินดีอยู่แล้ว” หญิงสาวก็รีบกล่องเครื่องประดับมา “เดี๋ยวเจอกันนะคะ ขอตัวไปซ่อมก่อน” ก็คุณน้ำผึ้งรับปากแล้วแบบนั้น ถ้าคุณชายพชรขัดเขาก็เป็นผู้ร้ายสิ ไม่พูดก็ได้

### เสียงเพลงบรรเลงด้วยวงบางกอกซิมโฟนีออร์เคสตราดัง

ขับกล่อมทั่วบริเวณงาน คุณชายวรจักรที่แทบไม่เคยออกงานสังคมใดๆ เลยเรียกเสียงฮือฮาจากสื่อได้เป็นอย่างดี จนมีคำถามหนาหูว่าอะไรทำให้คุณชายอินดี้ยอมเข้าสังคมแบบที่ควรจะเป็น ชายหนุ่มยิ้มบางๆ ตามมารยาท ทักทายคนรู้จักไม่กี่คำก็ขอตัวมานั่งที่โต๊ะเพื่อนสนิทนั่งกันอยู่พร้อมหน้า แต่กว่าจะมาถึงโต๊ะได้ก็กินเวลามากโข

“ทำไมเพิ่งมาวะ นึกว่ารอคุณน้ำผึ้งอยู่ที่นี่”

คุณชายส่ายหน้าปฏิเสธพร้อมอธิบายคร่าวๆ “ส่งเขาซ่อมฉันก็กลับไปแต่งตัวที่วัง มาถึงตั้งแต่หกโมง แต่โดนนักข่าวตั้งอยู่หน้างาน” วันนี้คุณชายหล่อเหลาเป็นพิเศษเพราะผมเผ้าถูกเซตแต่งทรงอย่างประณีต ชุดทักซิโดเพิ่มความภูมิฐานขึ้นไปอีกหลายเท่าตัว แต่หน้าตาไม่สบบารมณีนัก เพราะเขาเกลียดการที่ต้องปั่นหน้าตอบเรื่องส่วนตัวที่ไม่อยากตอบแก่คนอื่น

“ทนหน่อยนะ เขาก็คงเห็นเป็นของแปลก คุณชายพชรออกงานสังคม” แวວรรณแซวกลางยกแก้วแชมเปญขึ้นดื่ม และพยักพเปิดให้คุณชายมองไปทางท่านปลัดกระทรวงการต่างประเทศที่เดินมาพร้อมคุณหญิงส่วงรำไพ ทักทายแขกเหรื่อไปทั่วงาน

“รู้จักพ่อตาแม่อายยัง โน่นมาโน่นแล้ว”

“ฉันทานข้าวกับพวกท่านมาหลายมื้อละ” คุณชายหรีตตอบแบบข่มๆ ก่อนจะลุกขึ้นเดินมาดีไปทางผู้ใหญ่ทั้งสอง ทิ้งให้เพื่อนรักทั้งสองมองตากันเก้อๆ

ไฉนมันเสียร้าย ไฉนกับน้ำมันติดไฟ

...

“สวัสดีครับ” คุณชายพชรยกมือไหว้ผู้ใหญ่ทั้งสองซึ่งเดินมาถึงโต๊ะไวโอลินที่เขาตั้งอยู่อย่างนอบน้อม แต่ยังคงมาดแบบผู้สูงศักดิ์

ฝ่ายโน้นยกมือรับไหว้คุณชายทั้งคู่ พลังเหลือบมองข้ามไหล่คนที่มาก็อร่อยกอดอกลูกสาว

“คุณชาย...ได้โต๊ะดีเลย ตรงนี้เห็นน้ำผึ้งเด่นชัดเลยนะ” ท่านปลัดทักทายราชินิกุลหนุ่มหล่ออย่างเป็นกันเอง

“ครับ เดี๋ยวผมขออนุญาตมอบดอกไม้ให้น้องตอนเดินเสร็จได้ไหมครับ”

คราวนี้แวววรรณกับตริยภูมิหันมองหน้ากันเป็นรอบที่เท่าไรของคืนนี้ก็ไม่รู้ พร้อมๆ กับที่ท่านปลัดและคุณหญิงสบตากันยิ้มๆ

“เอาสิ ขอบคุณคุณชายที่ให้เกียรติน้อง ไว้เดี๋ยวเดินมาคุยด้วยนะ ขอตัวรับแขกก่อน” คนเป็นพ่อขอตัวแบบมีเชิง

หม่อมราชวงศ์วรจักรจรจณผู้ใหญ่เดินผ่านไปจึงกลับมานั่งที่เดิมของตนร่วมกับเพื่อนทั้งสองและมารดาของแวววรรณ

“เซรวัด ไฉ่คุณชาย มึงไม่ประกาศบอกนักข่าวเลยละครับว่าจีบเขา”

“อ้าว ก็ที่จะทำนี่ไม่ใช่เหรอ” หม่อมราชวงศ์วรจักรย้อนกลับหน้าตาเฉย

แวววรรณตาโตละล้าละลักถามเพื่อนสนิท “แกเขาจริงใช่ไหม ลูกเพื่อนแม่ชั้นนะ แม่เตือนคุณชายมันหน่อย” วิวี่ของเพื่อนๆ ดีแขน

มารดาเหมือนเด็กฟุ้งแม่

รวีวรรณที่นั่งยิ้มอยู่ข้างๆ ไม่ออกความเห็นใดๆ ทั้งสิ้น “จะให้แม่ไปเตือนอะไร เด็กๆ รักกันชอบกัน ทำในสายตาผู้ใหญ่ก็ดีแล้ว คุณชายพชรทำถูกแล้วลูก” แทนที่จะปรามตามที่ลูกสาวขอร้อง กลับส่งเสริมชื่นชมว่าที่หม่อมราชวงศ์ตัวร้ายทำเป็นเรื่องดี

“เดี๋ยวแม่โน่นแม่นี่ก็เด่นเป็นเจ้าเข้าหรง” แวรวรรณได้แต่ประศด เพราะรู้ว่าคุณชายรูปงามเป็นที่หมายปองของสตรีหลายคน มีให้เลือกตั้งแต่ดารานางแบบ ไปจนถึงไฮโซลูกผู้ดี เรียกได้ว่าอยากได้แบบไหนมีหมด หากข่าววันนี้ออกไปรับรองแม่พวกนั้นอยู่ไม่สุขแน่ๆ

**ไฟในงานดับลง เหลือเพียงสปอตไลท์ที่ฉายไปยังสตรีร่าง**  
ระหงในชุดบัลเลต์สีขาวซึ่งหมอบนอนอยู่ เสียงเพลงบรรเลงดังกังวานทั่วบริเวณงาน เรียกความสนใจให้ทุกสายตาออกไปบนเวที หงส์ขาวค่อยๆ ขยับตัวตามจังหวะเพลง แบบที่คุณชายเคยเห็นคุณน้ำผึ้งซ่อมมาหลายหน แต่หนนี้หญิงสาวดูงามจับใจ กิริยาเยื้องย่างสง่างามราวกับเป็นหงส์จริง หล่อนมีมนตร์ในการสะกดคนดูจริงๆ เสียงฮือฮาดังขึ้นอีกระลอกเมื่อหงส์สาวเงยหน้าให้ผู้ชมเห็นภาพงามตาเต็มตัว จนเกิดเสียงอื้ออึง ลอยเข้าหูทั่วบริเวณ ที่สำคัญคือมาจากโต๊ะข้างๆ ที่มีลูกชายรัฐมนตรีนั่งอยู่

“หุ่ย...สวยมาก นี่โง่ลูกสาวท่านปลัดที่ว่าเป็นนักบัลเลต์อาชีพ” เสียงภริยาท่านรัฐมนตรีลอยเข้าโสตประสาทคุณชายทันที

“สวยจริงครับคุณแม่” อีกฝ่ายจับจ้องร่างบางบนเวทีไม่วางตา โดยที่ยังมีเสียงของมารดาแว่วเข้าหูตลอด

“ผู้หญิงดีๆ แบบนี้ ทำไมไม่จีบ แม่ดารานางแบบอะไรนะเลิกควงได้แล้ว”

“โอ้คุณแม่ ที่ผ่านมามันสวยแบบนี้แหละครับ ลูกเพื่อนคุณแม่

แต่ละคน ถ้าเป็นอย่างคนนี้ผมจะไม่ขัดเลยครับ”

คุณชายได้ยื่นสองแม่ลูกคุยกันเต็มสองหูก็ได้แต่หันไปสบตาตริยภูมิ ยักไหล่ แต่ไม่แสดงอาการใดๆ พลังหันกลับไปสนใจคนบนเวทีต่อ จนถึงการแสดงช่วงสุดท้าย ชายหนุ่มจึงเตรียมตัวเพื่อจะลุกไปมอบดอกไม้ให้กำลังใจต้นเหตุที่ทำให้เขาต้องออกงานในวันนี้

ทันทีที่หญิงสาวหมุนตัวสามสิบสองรอบจบ เสียงตบมือก็ดังกึกก้อง พิธีกรบนเวทีประกาศเป็นภาษาไทยสลับอังกฤษ เพราะมีทูตานุทูตจากหลายประเทศมาร่วมงานมากมาย

“ขอบคุณคุณน้ำผึ้ง สุรัสวดี พิศาลรัตน์ บุตรสาวคนเดียวของท่านปลัดมากค่ะ ไม่น่าเชื่อนะคะว่าเราจะได้มีโอกาสชมการแสดงสดของคุณน้ำผึ้ง หนึ่งในนักแสดงนำของลอนดอนคอมพานีสดๆ ที่กรุงเทพฯ แบบใกล้ชิดอย่างนี้” พิธีกรพูดไปก็สังเกตเห็นอาการแตกตื่นของช่างภาพที่เก็บภาพอยู่หน้างาน อีกทั้งเริ่มมีเสียงซุบซิบ กลุ่มนักข่าวก็มองมาทางโต๊ะจัดงานสลับกับคนบนเวที เพราะบุรุษรูปร่างที่มีชื่อเสียงในวงสังคม ที่ถึงแม้จะทำตัวโลว์โพรไฟล์เหลือเกิน แต่ทั้งค่าน้ำหนักนามและเชื้อเจ้าเต็มเปี่ยมในสายเลือดเดินมากับผู้ติดตามพร้อมดอกกุหลาบสีขาวช่อใหญ่ เรียกแสงแฟลชกับคำถามอื้ออึงจากทั้งนักข่าวและคนในงานได้อย่างดี

สุรัสวดีเห็นคุณชายพชรลุกขึ้นเดินตั้งแต่ไกล พลังนึกสงสัยว่าเจ้าตัวจะไปไหน มาเห็นคำตอบเมื่อคุณชายมายืนหน้าเวทีอยู่ตรงหน้า ยิ้มน้อยๆ ให้หล่อน แต่สื่อกไปด้วยความหมาย ก่อนผายมือไปด้านหลังเพื่อรับช่อดอกไม้จากคนติดตามที่หล่อนไม่เคยเห็นหน้า ทำให้นักแสดงบัลเลต์มืออาชีพต้องวิ่งพอยด์เท้ามารับช่อดอกไม้ถึงหน้าเวที หล่อนเคยได้ดอกไม้หลายสิบช่อด้วยช่วงเวลาทัวร์การแสดงกับคอมพานี แต่ดอกไม้ของคุณชายกลับทำให้หัวใจเต้นแรงอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ทว่าหญิงสาวก็โน้มตัวลงรับช่อดอกไม้จากมือคุณชายพชรได้อย่างมือ

อาชีพ

เขาแสดงความยินดีกับหล่อนด้วยเสียงไม่เบานัก จนคนแถวนั้น  
ได้ยินกันทั่ว “คุณน้ำผึ้งของพี่เก่งที่สุด”

สุรัสวดียิ้มน้อยๆ แต่หัวใจของฟู ถอนสายบัวก่อนจะกลับไปยืน  
กลางเวที แล้วถอนสายบัวให้แขกเหรื่อในงานอีกครั้ง และหลบฉาก  
ออกไป เพื่อให้นักแสดงชุดอื่นขึ้นมาสร้างความบันเทิงบ้าง

ไม่นานนักหญิงสาวที่มีทีมแต่งหน้าทำผมมืออาชีพ ซึ่งเป็น  
อภินันทนาการจากห่อมราชวงศ์วชรจักรติดตามาด้วย ก็เดินฉุด  
ฉวยออกมาในชุดราตรีสีแดงเบอร์กันดีที่ใส่ถ่ายแบบเมื่อกลางวัน ผม  
ถูกรวบเป็นมวยหลวมๆ มีลูกผมระต๋อนคอเล็กน้อย เข้ากันกับไซกเกอร์  
ทับทิมประดับเพชรมูลค่ามหาศาล

ผู้เป็นบิดาแนะนำให้หญิงสาวรู้จักกับผู้หลักผู้ใหญ่ในกระทรวง  
หลายคน รวมถึงท่านทูตจากสหราชอาณาจักรที่เคยได้ชมการแสดง  
ของหล่อนที่ลอนดอนหลายหน เรียกว่าเป็นหนึ่งในแฟนคลับตัวจริง

จนคุณชายพชรเดินเข้ามาใกล้โต๊ะ ว่าที่พ่อตาจึงปรายตามามอง  
เป็นสัญญาณให้คุณชายเข้ามาจับลูกสาวไปได้ ชายหนุ่มเลือดสีน้ำเงิน  
จึงยื่นขึ้นรับสารทียบเชิญนั้นแล้วแทรกตัวเข้าไปในทันที

แล้วก็เหมือนแมลงเม่าบินเข้ากองไฟชัดๆ เมื่อคุณชายอินดี้ที่  
สาวๆ ทั่วเมืองต่างโหวตว่าเขาเป็นผู้ชายน่าเจี๊ยะคนหนึ่ง ฮอตร้อนฉ่า  
แม้เจ้าตัวจะไม่ชอบเป็นข่าว เดินเข้าไปหาลูกสาวคนสวยของท่านปลัด  
ที่เปิดตัวอย่างสวยงาม ท่ามกลางนักข่าวที่คอยจับจ้องอยากรู้อะไรรักๆ  
ใครๆ

“คุณชายรู้จักกับคุณน้ำผึ้งหรือคะ”

“เป็นแฟนกันหรือคะ”

“ไม่เคยเปิดตัวใครเลย นี่สะกิดเจ้าตัวจริงใช่ไหมคะ”

“แอบปลุกต้นรักกันเมื่อไหร่คะ”

สารพัดคำถามถูกพ่นถามออกมาจากปากสื่อมวลชนนับสิบที่มุ่งอยู่ จนชายหนุ่มเริ่มไม่สบอารมณ์เพราะรอเวลาคุยกับคุณน้ำผึ้งอยู่นาน แต่ยังไม่มีโอกาส แถมยังมาโดนรุมทึ้งแบบนี้จนอยากจะवादไล่พวกไร้กาลเทศะออกไปให้หมด แต่ด้วยมารยาททางสังคมที่ซึมลึกอยู่ในสายเลือด และยั้งต้องให้เกียรติฝ่ายหญิงที่ตัวเองกรุยทางกับผู้ใหญ่มาดีแล้ว จึงจำต้องตอบคำถามเรื่องส่วนตัวออกไป

“ผมขออนุญาตท่านปลดกับคุณน้ำเพื่อศึกษากับคุณน้ำผึ้งครับ” ชายหนุ่มตอบอย่างมาดดี จนเหมือนการให้สัมภาษณ์นักข่าวเป็นเรื่องถนัดของเขา ทั้งที่จริงๆ เคยน้อยจนนับครั้งได้

“เราเพิ่งรู้จักกัน เพราะคุณน้ำผึ้งก็เพิ่งกลับจากต่างประเทศได้ไม่นาน ดังนั้นหลายๆ อย่างยังเป็นเรื่องของอนาคต แต่คุณน้ำผึ้งเป็นสุภาพสตรีที่ผมชื่นชมมาก” พุดยังไม่จบประโยคก็ปรายตาไปยังผู้หญิงที่เขาตั้งท่าจะตั้งแต่นั้นวันแรก

หญิงสาวยังยิ้มหวานน้อยๆ อย่างสงวนกิริยาตามแบบฉบับคนที่ได้รับการฝึกมาดี ไม่แพ้ม่อมราชวงศ์หนุ่มกับท่านปลัดกระทรวงการต่างประเทศคนล่าสุดผู้เป็นบิดา

“และผมก็ยินดีมากที่ทั้งคุณน้ำและท่านปลัดให้โอกาสผมตอนนี้ขอตัวพี่ๆ นักข่าวให้คุณน้ำผึ้งพักผ่อนสักครู่ดีไหมครับ เธอมาซ้อมตั้งแต่ห้าโมงเย็นเพื่อให้งานครบรอบวันสถาปนากระทรวงออกมาอย่างสมบูรณ์แบบที่สุด เธอคงเกรงใจไม่น้อยถ้าพรุ่งนี้จะมีข่าวเรื่องส่วนตัวมากกว่าเรื่องงานหลวง ขอบคุณนะครับ” คุณชายปิดฉากการให้สัมภาษณ์เอาตัวรอดจากนักข่าวอย่างสง่างาม จนคุณหญิงสว่าง-รำไปทอดยิ้มน้อยยิ้มใหญ่เพราะคำตอบของคุณชายพรหมไม่ได้

“แหม...ยิ้มรับว่าที่ถูกเขยเลยนะ” คุณรวีวรรณอดแซวเพื่อนสนิทไม่ได้

ฝ่ายแม่ผู้หญิงก็ได้แต่ออกตัวไม่ให้เกินงาม ถึงแม้ในใจจะให้

คะแนนบวกเพิ่มแก่ม่อมราชวงศ์หล่อร้ายไปเรียบร้อยแล้ว เห็นท่าทาง  
เจ้าชู้ แต่กลับทำตัวดีได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“พูดอะไรอย่างนั้นวี ฉันก็แค่ชื่นชมที่คุณชายฉลาดพูด ไม่ได้  
แสดงออกเกินงามหรือกว่าคบกับลูกสาวฉันในรูปแบบไหน แถมยัง  
เป็นการให้เกียรติเสียอีกว่าทำอะไรไม่ข้ามหัวผู้ใหญ่ หายากจะตาย  
สุภาพบุรุษในสมัยนี้”

“วี...” ตรัยภูมิเรียกแวววรรณที่ได้ยินประโยคสนทนาของผู้ใหญ่  
เต็มสองหู

“อะไร!” แวววรรณรับคำเสียงเรียบเจือหงุดหงิด จะมาเรียกอะไร  
ตอนนี้ กำลังตั้งใจฟังคุณหญิงเมาทักกับแม่อยู่

“คุณหญิงแม่น้องน้ำผึ้งจะรู้ไหมว่าไอ้สุภาพบุรุษพรมันจ้องจะ  
เขมือบลูกสาวเขาชนิดเฉลไม่ได้ฮะ”

แวววรรณได้ยินแค่นั้นก็รีบตะครุบปากตรัยภูมิไม่ให้ได้พูดอะไร  
ต่อ และถลึงตาใส่เพื่อนสนิทที่ตื่นพราดๆ ให้น້อนปล่อยปากเขา จน  
คุณวีวรรณต้องปราม

“สองคนนี่เล่นอะไรกันเป็นเด็กๆ ผู้ใหญ่เต็มงาน จะคุยเล่นกันก็  
ลุกออกไปก่อนเถอะจ๊ะ”

แวววรรณรีบปล่อยมือจากปากเพื่อน เช็ดมือกับสวทตรัยภูมิลวกๆ  
พร้อมยิ้มแหย้ให้มารดา แล้วรับคำพร้อมกับเพื่อนหนุ่มโดยไม่ได้นัด  
หมาย

“ค่ะ/ครับ”